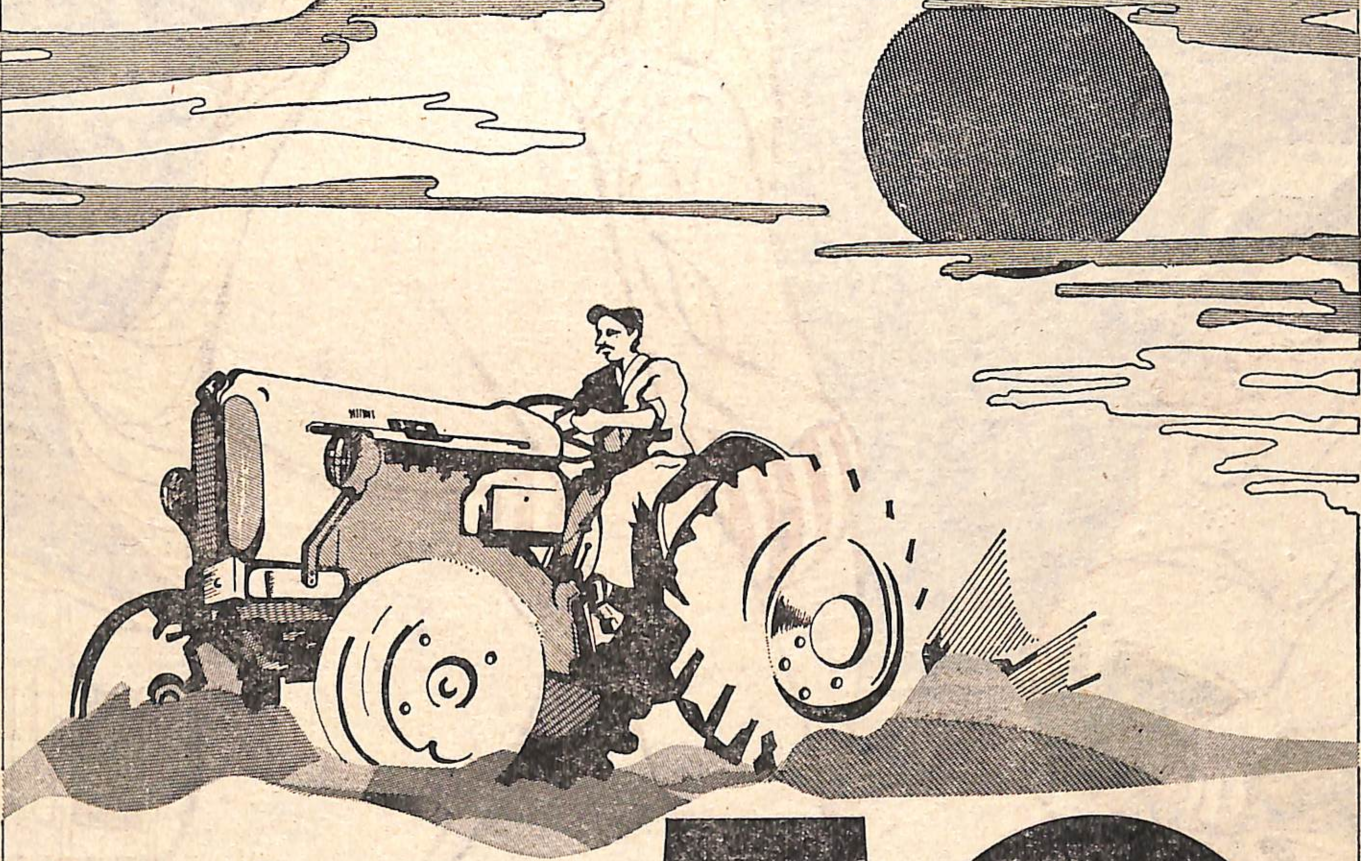
30-76

Akbaba

KADIN — Hayret, sabahtanberi kızgın güneşin altında bile kızarmadı; politikacı galiba!...

YURT EKONOMİSİNİN
TEMEL DAYANAĞI

50
milyarı
aşan plâsmanları ile...

T.C. ZİRAAT BANKASI

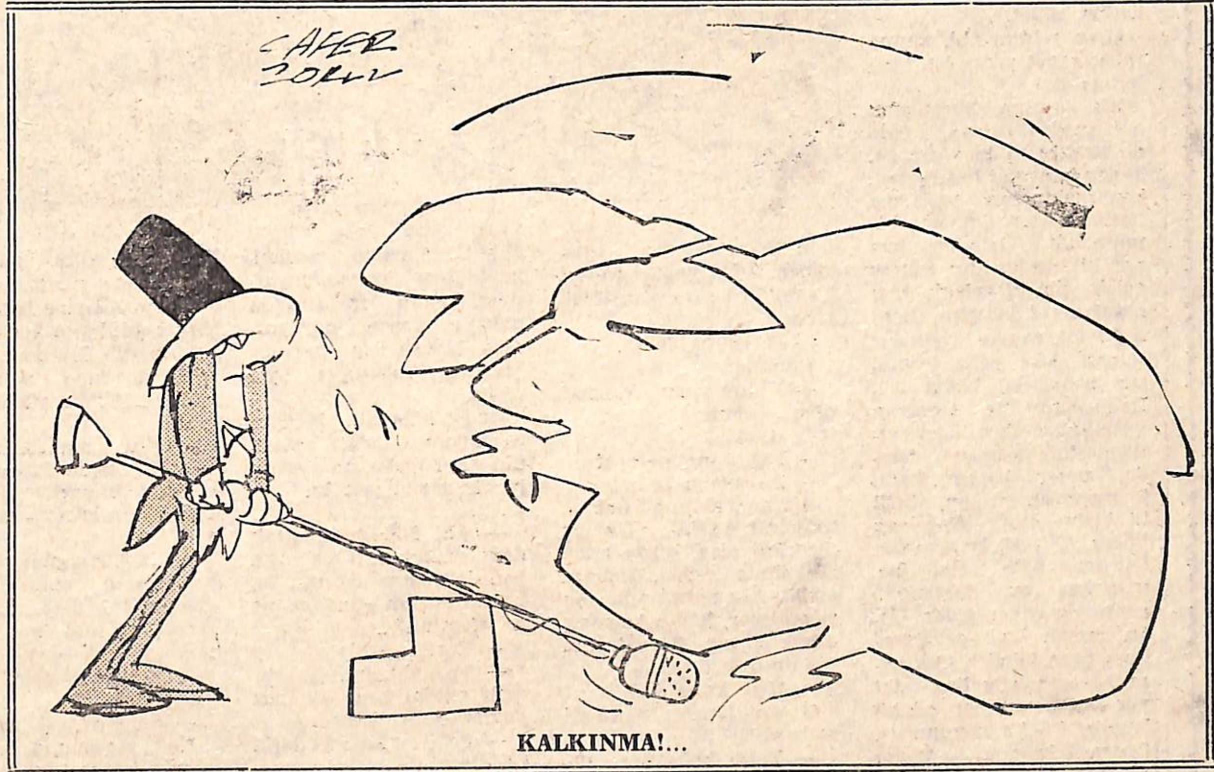
BASIN 60050-20135-62

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 54 — Cilt : 31 — Sayı : 30 • Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi • 21 Temmuz 1976 — Fiatı 250 Kuruş

KALKINMA!...

Kim kurtardı?

ÖYKÜYÜ bilirsiniz: Kadın doktoru okulu bitirmiş, bir hastaya çağırılmış. Döndüdüğünde surat bir karış.

«Ne oldu?» diye sormuşlar.

Anlatmış. «Zor bir doğumdu. Forseps kullanmak zorunda kaldım. Tam bebeği çekip çıkartırken kadının kocası girdi odaya. Hızımı alamayıp ona çarptım. Kısacası bebek de, anası da, babası da sizlere ömür.»

«Olur böyle şeyler,» diye avutmuşlar. «Şanssızlık herkesin başına gelir.»

Bir süre sonra genç doktor başka bir doğuma çağırılmış. Döndüğünde de pişmiş kelle gibi sırıtıyormuş:

«Bu kez babayı kurtardım.»

Yankıları sürüp giden İsrail marifetini duyduğumuz andan beri kafamızda bu ve buna benzer öyküler dönüp duruyor. Çılgınlığını düşünün işin: Yüz kadar museviyi kurtarmak için masum bir ülkeye küçük çapta bir savaş açılıyor ve yüz kadar musevi olmayan kişi öldürülüyor. Olayın doğurduğu politikî kargaşa da çabası.

Ateş yemek, gergin ipte yürümek, sivri çivilere yatmak gibi seyredenlere heyecan veren, ama yararlılığı konusunda pek fazla kafa yorulmayan sırt ürpertici numaralar vardır. İşte İsrail'in yaptığı, bu tür bir «canbazlık» bize sorarsanız.

Çoğunluğun ilk tepkisi «Olur şey değil!» diye parmak ağızda şaşıp kalmak oldu. Sonra demeçler gelmeye başladı. Çoğu aynı çizgide:

«Oh olsun! Alçak tedhişçilere derslerini her fırsatta vermek gerek Azdıkça azacaklar yoksa.»

Gururu ayaklar altına alınan bir Afrika ülkesi, birbirine düşeceği kesin olan Afrika Birliği, kendine güveni çılgınca bir şımarıklık kertesine ulaşan İsrail, patlamaya hazır bir çıban başı görünümündeki Orta Doğu kenara çekilip alkış tutan dünya kamuoyu...

Hayır. Nice uğraşırsak uğraşalım, İsraillilerin Entebbe havaalanına yaptıkları baskını bir «kendini savunma» olarak göremiyoruz. Bu saldırı, dünyanın zenginliklerini paylaşan ulusların İsrail eliyle mazlum uluslara indirdikleri bir tokat, bir gövde gösterisinden başka bir şey değil. Kuşkusuz biz kendimizi mazlum uluslardan saymadığımız için, zengin ulusların sevincine katılıp olaya alkış tutabiliriz.

Ama...

Uçağı kaçıranların indikleri ülke Uganda değil de, sözgelimi Bulgaristan olsaydı... Ya da İsrail'in Amerika gibi güçlü bir dayısı bulunmasaydı... Ya da gerillalar rehineleri gerçekten öldürmeye kararlı olsalar ve tümünü havaya uçursalardı...

Güçsüzü ezerek, güçlenme isteğinde olanları yıldırmak... Ele ender geçen bir fırsatı tam anlamıyla değerlendirmek... İsrail ve arkasındakiler senaryoyu başından sonuna dek kendileri yazmış olsalardı bundan daha iyisini yapamazlardı.

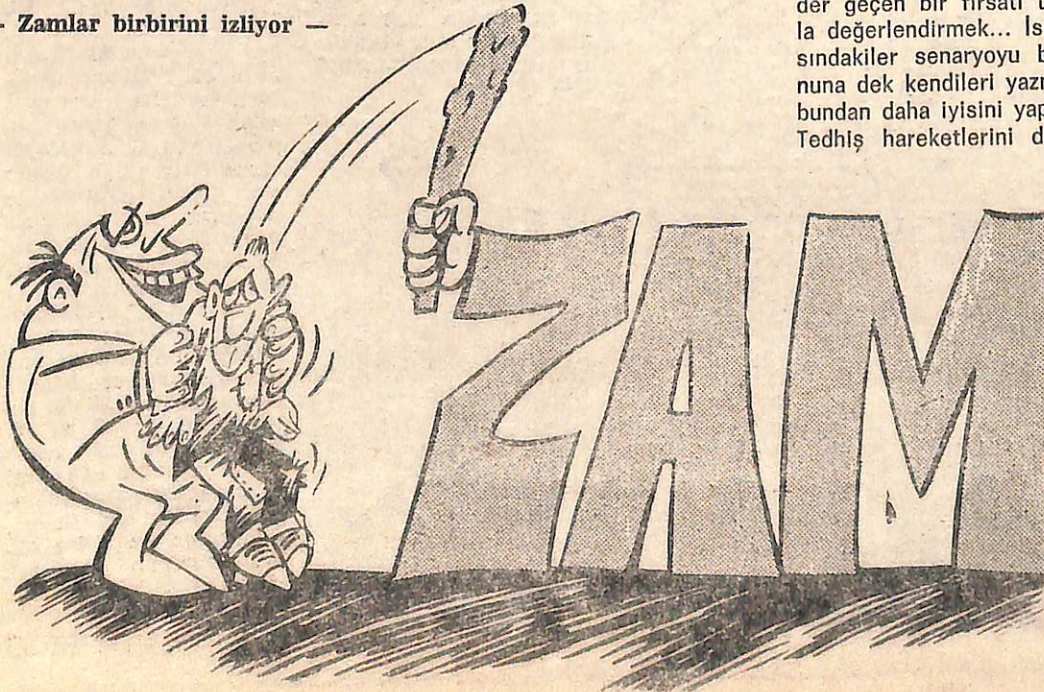
Tedhiş hareketlerini doğru buluyor değiliz. Ama bu tür hareketlerin gürültüyle bastırılması yerine nedenlerinin derinliklerine inilmesi gerektiğine inanıyoruz.

Yeryüzünde acı çekenler, ezilenler bulundukça, kaynağını çaresizlikten, daha iyi bir yol bulamamaktan alan davranışlar olacaktır. Elinizi tırmalayan bir kediyi kaldırıp pencereden aşağı atabilirsiniz. Ama daha önce kedinin kuyruğunu çekmiş olduğunuz gerçeği ne olacak?

Uzayda seyreden bir budalalar gemisi yeryüzü. Ve ne yazık her gün daha acınacak bir görünüş alıyor. Çok şeye sahip olanı da, azla yetinmek zorunda bırakılanı da anlamalı ki; elde olanın az çok adaletli, mantıklı bir biçimde paylaşılması gerekmekte. İnsanlığın mutluluğu, hatta yeryüzünde barınabilmesi isteniyorsa eğer.

AKBABA

— Zamlar birbirini izliyor —

— Vur abalıya!...

ÇİFTE BAŞARI

3. Uluslararası Nasreddin Hoca Yarışmasında Akbaba ailesinden İBRAHİM KAYNAR mizah yazısı dalında birincilik ve ikincilik ödüllerini kazanmıştır. Yine «Bizim Takım» dan MUZAFFER İZGÜ üçüncülük ödülünü kazanmıştır.

AKBABA, sanat dünyamızın değerli mizah yazarları İBRAHİM KAYNAR ile MUZAFFER İZGÜ'yü bu büyük başarılarından dolayı candan tebrik eder, nice başarılar diler.

İBRAHİM KAYNAR ile MUZAFFER İZGÜ'nün iki mizah şaheseri GELECEK HAFTA AKBABA'DA

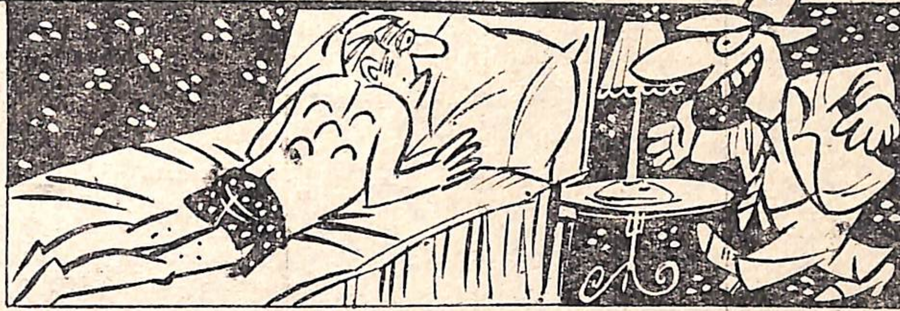
★ MUZAFFER İZGÜ ★

Küçük memur hanımların eylemi

ÖYLE de uygunsuz zamanları seçer ki bizim Ali, örneğin banyodayım değil mi, Ali kapıyı çalar. Girer içeri, oturur. Karım kahve yapar. Ali kahvesi elinde banyo kapısına dek gelir, kapıyı tıklatır,

«Ben geldim âbi, amma rahat rahat yıkan ha, beklerim» der.

Bir yazının kurgusunu çıkarmışım ortaya, öyle de iştahlıyım ki yazmağa, karım kahvemi hazırlamış, ben makinanın tuşlarına basmak üzereyim, zır kapının zili. Öyle de huy var ki bende, kim gelirse gelsin, illâ ki gelenin kim olduğunu bileceğim. Belli değil mi, zaman uygunsuz zaman, kim gelir uygunsuz zamanda, bizim Ali. Dalmızsınız bir romanın güzelliğine, kendinizi yitirmişsiniz romanın içinde, zırrrr kapının zili. ki uygunsuz zaman, belli ki bizim Ali... Sağolsun bizim Ali'yi çok severim. Oturmaz öyle fazla, hemen beş on dakikacık, sonra da çeker gider. Çoğu zaman bu gelmeleri borç para içindir. Çok para istemez, yüz lira ,iki yüz lira. İsteyemez, çünkü kendisi küçük memurdur. Sonra ödeyemez. Bizim Ali çok dürüsttür, ay başı dedi mi, bir bakarsınız yine bizim kapının zili zır... Ali borcunu ödemeğe gelmiştir.

Geçenlerde ayın on beşi, bizim kapının zili zırrr. Soyunmuşum, bizim hanım arkama kupa çekecek. Eh, zaman uygunsuz zaman olduğuna göre, gelen mutlaka bizim Ali'dir. Yanılmamışım. Girdi içeri, çöktü başımda. Kupaların şişirdiği yerlere bakıyor ama, pek fena tslıyor. Öyle böyle tıslama değil, sanki soluğunun tümünü bir borudan üflüyor, arada bir ofluyor, pufluyor...

— Söyle hele Ali, noldu? dedim.

— Ablamın kupa çekme işi bitsin de...

—Söyle yahu, bir yandan kupayı çeker ablan, bir yandan konuşuruz.

— Yok âbi bekleyeyim.

— Sen bilirsiniz...

Hanım kupa çekme işini bitirdi, başımı kaldırdım, Ali'nin yüzüne bir baktım ki, oğlanın yüzü bozguna uğramış Napolyon yüzü. Kara sarı, alın, dedelerin alnı gibi kat kat olmuş, benzi solmuş, gözlerinin ışığı uçmuş.

— Yahu Ali, nolmuş sana böyle?

— Ooof offff!...

— Oflama oğlum, dünyada bir dertli insan sen değilsin, de bakalım hele bana, derdin ne?

Hani oğlanı güldürmek için dokunuversen, ağlayacak. İçini çekti, gözleri ha doldu ha dolacak, fısıltıyla:

— «Karım,» dedi...

Dikildim:

— Noldu yahu karına? diye sordum.

— Kaçtı...

— Kaçtı mı, nereye?

— Babasının evine.

Bir an aklıma namus meselesi geldi. Namus meselesi olsa, bizde erkeğin elinin kınası, kadının yüz karası olduğundan bu gibi şeyler, kadın kaçmaz, erkek kovar. Ki durum hiç de öyle değil.

— Niye kaçtı Ali?

O sıra karım kahveleri getirmişti.

— Yahu baksana, dedim, Ali'nin karısı kaçmış.

Karım:

— Aaaa! diye bağırınca, işte oymuş, bizim Alicik tane tane dökmeğe başladı.

— Koş hanım kolanya getir!...

Kolanyayı serptik Ali'nin yüzüne, verdik kahveyi eline.

— Yahu Ali oğlum, şunu doğru dürüst anlat, niye kaçtı karın?

— Hayat pahalılığından âbi. Kaçmasının nedeni, hayat hep pahalılanıyormuş, benim maaşım da olduğu yerde duruyormuş, bunun için kaçmış, bıraktığı mektupta öyle diyor...

— İyi ama Ali, hayatın pahalılanmasında, maaşının artmamasında senin hiçbir suçun yok ki.

Ali:

— Ah, âbi, dedi, şırak diye dizine vurarak, işte ben de ona yanıyorum ya, benim suçum günahım ne ne diyorum?...

— Karın ne diyor?

— Yok âbi, karımı görmek nerde, ben bunları kayınpedere diyorum.

— Pekiyi kayınpederin ne diyor?

— Vallahi ben bilmem oğlum, karın bilir, diyor. Seninle geçinecek, senin yatağına yatacak olan ben değil karın, diyor...

— Pekiyi Ali, ya çocukların?

— Çocukların yüzünü gören kim âbi, gösteren kim? Kayınpederin evi sanki bir kale olmuş, kapıdan savıveriyor beni kayınpeder.

— Kaç gün oldu karın gideli?

— Bugün on dört gün âbi. Ne gecem gece, ne gündüzüm gündüz.

Bizim Ali yine tane tane dökmeğe başlayacaktı ki, ondan atik davranarak kolanya şişesine yapıştım, döktüm Ali'nin yüzüne gözüne.

— Dur yahu Ali dur, kendini kapıp koyuverme o denli, birşeyler düşünürüz, gider karınla görüşürüz.

Ali hıçkırır gibi:

— Zaten onun için geldim âbi, dedi. Şu denli suçum olsa, nolur konuş âbi, ona benim bu işte suçum olmadığını anlatmağa çalış.

— Çalışırım, çalışırım...

Ne yaparsınız, bizim Ali'nin hatırı için, kalktık giyindik, çıktık Ali'yle birlikte sokağa. Bindik otobüsün birine, Ali'nin kayınpederinin evine vardık. Kayınpeder kapıda beni kapıda görünce:

— Siz buyurun, ama bunu istemem, dedi. Çünkü kızım bana öyle tenbih etti.

— Eh Ali ne yapalım, sen beni şu ilerdeki kahvede bekle, dedim.

Ali'nin karısının bana büyük saygısı vardır, sanki beni ikinci babası bilir. Elimi öptü, halimi hatırımı sordu.

— Kızım Nimet, bu ne haldır? dedim. Oğlan olmuş bir mecnun, çocukları da göstermiyormuşsun?

— Oh olsun, dedi.

— yapma yazık yahu, dedim.

— Nolur beni kendi halime bırak âbi, dedi. Ben bir eylem yapıyorum.

— Hoppala eylem mi, bu ne biçim eylem yahu? dedim.

— Kocamın sendikası yok, memurdur, çünkü sendika kuramaz. Sendika kuramadığı için de tüm eylemleri sözden öteye geçmez. Onun içinde, hayat durmadan pahalılanır. Şimdi ben işte bir eyleme girişmiş bulunuyorum. Birkaç gün sonra bir de basın toplantısı yapacağım, tüm memur kadınlarına sesleneceğim, diyeceğim ki, kadınlar, kocalarınızın evini terkedin, babanızın evine gidin, memur maaşlarına zam oluncaya dek, kocalarınızın evine gitmeyin. Onlara çocuklarınızın yüzünü göstermeyin, hele kendi yüzünüzü hiç mi hiç göstermeyin. Düşün âbi, Türkiye'de sekiz yüz bine yakın memur var, bunlardan beş yüz bini bu eyleme katılsa, bak ondan sonra nasıl memur maaşlarına zam olur. Beş yüz bin huzursuz aile düşün, beş yüz bin yalnız yatan erkek, beş yüz bin karısız kalan erkek, vallahi o zaman Ferhat gibi dağı delerler.

Sustum kaldım bizim Ali'nin karısının bu söylediklerinin karşısında.

— Haklısın kızım, dedim.

Daha fazla oturmama gerek yoktu, bir iki kelime daha konuşsam, ya boykot kırıcı olacaktım, ya da grev kırıcı. Onun için izin isteyip kalktım. Nimet ardımdan:

— Aman âbi, nolur sen de yazıver bu konuyu, dedi.

— Yazarım, dedim...

Dedim amma, ya bizim Ali'nin durumu, Ali'ye ne söyleyecektim şimdi? Ali, tavla, pişpirik, konken, hep uyuyorsun Ali. Karın haklı Ali. Sıkıntı çekeceksin biraz ama, sonunda karına da kavuşacaksın, çocuklarına da... Haydi şimdi üzülme, boykotun mu desem, protestonun mu desem, sonunu bekle... Böyle desem, oğlan yine tane tane dökecek, hem de kahvenin önünde...

Dedim de... Ali'cik boynunu kırdı gitti...

Şimdi, okuyucularıma bilhassa memur hanımı okuyucularıma, Ali'nin hatırı için mi desem, ne desem bilmiyorum ki, yoksa Nimet'in hatırı için mi desem yoksa yoksa yoksa, kendileri için mi desem, destekleyin bu bizim Ali'nin karısının eylemini. yoksa oğlan kafayı üşütecek.

Muzaffer İZGÜ

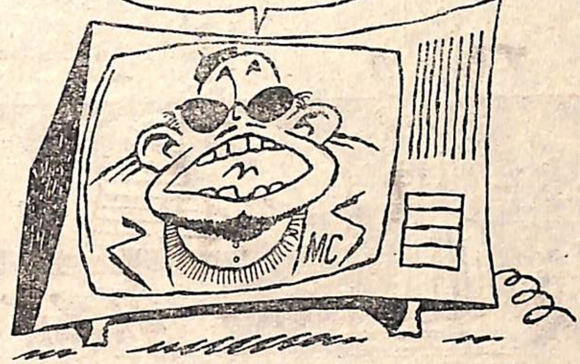
— Beşiktaş için «Bir kibrit çak» kampanyası açıldı. —

keşifler ve icatlar

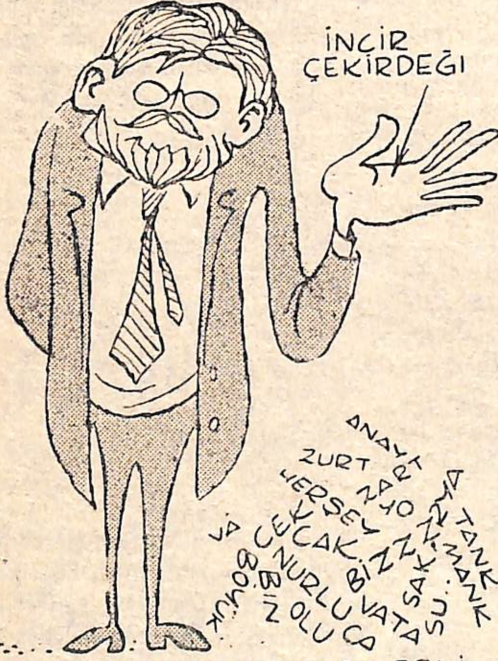
NİYAZİ YOLTAŞ

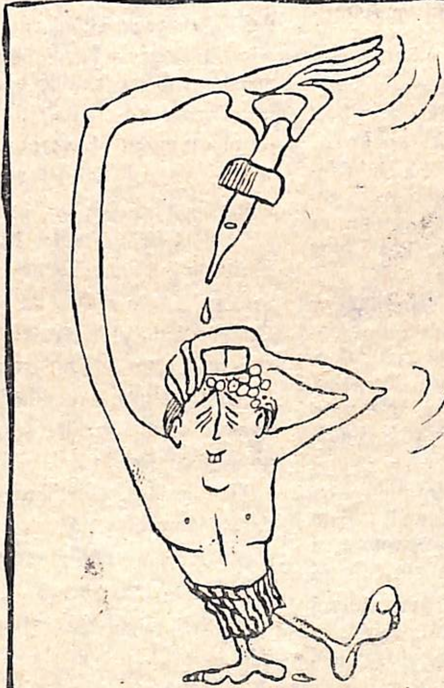
BİR BÜYÜK ÜLKENİN BİLİM ADAMLARI, HER ATIŞTA 12'Yİ VURAN YEPYENİ BİR SİLÂH GELİŞTİRMİŞLERDİR. RESİMDE BU SİLÂHI, DENEMELER SIRASINDA GÖRÜYORSUNUZ

YUKARDA, TEKNİK GELİŞMELERİN SON AŞAMASINI İZLİYORSUNUZ. GÖZ VE KULAK YOLUYLA ALINAN MİDE VE BARSAKLARI BOZMAYAN, KALBİ YORMAYAN, GELİŞTİRİLMİŞ YEPYENİ BİR UYKU İLÂCI.

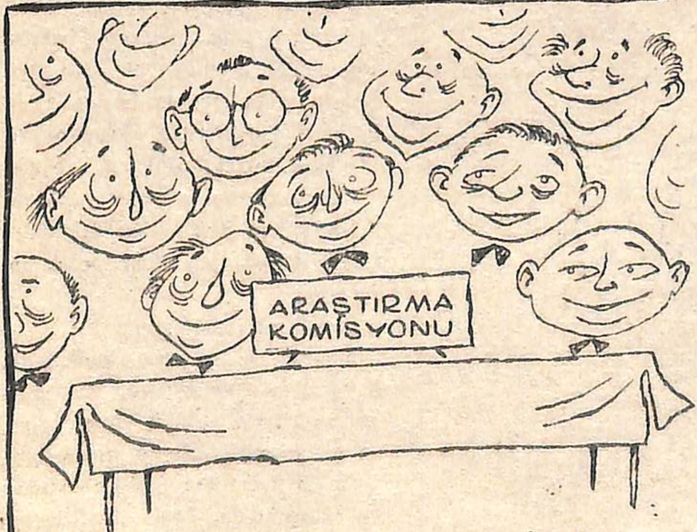
POLİTİKA BİLİMİNİN EN ESKİ GERÇEKLERİNDEN BİRİNİ DE LİLLERİYLE İSPATLAYAN BU BİLGİN, BÖYÜK BİR SİYASET ADAMININ TAM ALTI SAATLİK KONUŞMASINI, BİR İNCİR ÇEKİRDEĞİNİN YARISINA DOLDURMAYI BAŞARMIŞTIR

BİR İSTANBUL'LU MUCİD VE ELİNDE PATENTİNİ ALDIĞI EN SON BULUŞU BİR DAMLALIK DOLUSU SU İLE YIKANMA METODU ÜZERİNE BİLİMSEL VETİRELER

YUKARDA RESMİNİ GÖRDÜĞÜNÜZ BÖYÜK MUCİD İSE, ZAM YAPMADAN ZAM YAPMANIN MUHENDİSLİK AÇISINDAN MÖMKÜN OLDUĞUNU İSPATLAMIŞ VE BU BULUŞUNU UYGULAMAYA BAŞLAMIŞTIR.

TANIDIK BİR ÜLKENİN TEKNİK ELEMANLARI, YILLARCA SÜREN İNCELEMELER SONUNDA, TÜM KİRLİ ÇAMAŞIRLARI İLK GÜNKÜ GİBİ BEMBEYAZ YAPAN YENİ BİR ÇAMAŞIR MAKİNESİ BULMUŞLARDIR.

ÜLKENİN BİRİNDE YAPILAN UZUN BİLİMSEL ARAŞTIRMALAR SONUNDA, KARI, KOCA VE DE BEŞ ÇOCUKLU BİR AİLENİN 1800 LİRA ASGARİ ÜCRETLE GEÇİMİNİ SAĞLAYACAK YOL KEŞFEDİLMİŞTİR.

Sulhi Dölek

SAM AMCAM iki yüz yaşında

SİVRİ BULUŞLAR ÜLKESİ

AMERİKA'nın, kişilerin kafasını son hızla çalışmaya iten bir havası olduğuna kuşku yok. «Büyük Amerikan Düşü»nün temeli bu, biliyorsunuz... Yeterince çalışırsanız siz de büyük başarılara erişebilirsiniz. Yeterince yaratıcı, yeterince yırtıcı olursanız deviremeyeceğiniz dağ, ulaşama-

yacağınız yükseklik yoktur. Ama gerçek, ama değil... İnananlar çok. Amerikan kafası işte bu inançla durmadan işliyor.

Şimdi kapanmış olan «Look» dergisinin eski sayılarından birindeki karikatür bunu değişik bir biçimde dile getiriyor:

Bir zindan... Yüksek tavanda küçücük, demir parmaklıklı bir pencere. Duvara iki adam ellerinden ve ayaklarından prangalanmış. Belli ki uzun bir süredir oradalar. Üst baş partal, kemikler sayılıyor. Sakallarının yanısıra zincire asılı durmaktan boyları da uzamış. İşte bu iki adamdan biri öbürüne şöyle diyor:

«Dinle! Plânım şu...»

Elektrik ampulü, telefon, yoyo, hula — hup, tvist, fincana sallandırılan kâğıt torbalı çay, otomatik çamaşırhaneler, koka kola ve uluslararası rüşvetler hep birer Amerikan buluşu değil mi?

«Dinle! Plânım şu...»

Yalnız zor, hattâ olanaksız durumlarda değil, durup dururken de.. Ortada fol yok, yumurta yokken...

«Dinle! Plânım şu... Bir bilgisayar kullanacağız. Bu bilgisayar ülkenin tüm telefon konuşmalarını düzenleyecek. Pürüzsüz, tıkır tıkır tıkır işleyecek...

İşliyor da canına yandığımın! sonra sorun, telefonların aksamadan çalışmasının verdiği can sıkıntısı oluyor. Arada bir hat düşmese, arada bir sekiz görüşme birbirine karışsa... Arada bir elektrik kesilse, su kesilse...

Yo, hayır. Sam Amcam tüm bunların tadını bilmiyor. Zavallı Sam Amca! Ne tekdüze bir yaşamın var! Ve bu seni bunalımlara sürüklüyor.

«Dinle! Plânım şu... Eğer telefonların düzenli çalışması herkesin canını sıkıyorsa, her şeyi arapsaçına döndürebilecek yeteneklere sahip yeni bir bilgisisayar yapalım. Bu bilgisayar...»

«Dinle! Plânım şu...»

Belki günün birinde yeryüzündeki insan soyu bir savaşla tükenecek. Yıkıntılar arasından can çekişen bir Amerikalı başını göğe kaldırıp güçlükle inleyecek:

«Dinle! Plânım şu...»

BATININ EN HIZLI TABANCA ÇEKEN KOVBOYLARI

Amerika'dan ayrıldığım sırada Sam Amcamın en büyük tasalarından biri ateşli silâhların kontroluydu. Tabanca — tüfek satışları, yaş sınırlaması ve kimlik belirtme zorunluğu da kısıtlı değil. Mağazaya girin, otomobil ehliyetinizi gösterin, parayı sayın, sahra topunu koynunuza sokup çıkın.

Bazıları bu durumun böyle sürüp gitmesinden yana. Silâh tüccarları, avcılar, atıcılar ve de kuşkusuz «kötü adam»lar. Parlamenterlerse seçmenlerinin eğilimlerini tam anlamıyla kestiremediklerinden bu konuda ciddî bir adım atmaktan kaçınır görünüyorlar.

Yaralamalar, silâhlı soygunlar, adam öldürmeler, tabanca tehdidiyle ırza geçmeler sürüp gidiyor.

Bazıları yırtınıyor.

«Ateşli silâhların satışı kontrol edilsin.»

Bazı başkaları, başka bir dilden yırtınıyorlar:

«Amerika, yabancı ülkelere sattığı nükleer ve klâsik silâhlarla dünyanın silâhlanmasını zorlayarak hızlandırırken, alt tarafı el kadar bir tabanca ya da masum bir tüfek için yaygara etmek neden? Tüfeklerimizi tabancalarımızı bize bırakın. Geyikler ve meyikler vurulmaktan hoşlanır. Sonra insan cumartesi gecesi dışarı çıkarken cebinde hiç değilse yirmiiki kalibrelik bir oyuncak bulundurmalı. Silâhsız gezeceğimize çıplak gezeriz, daha iyi.»

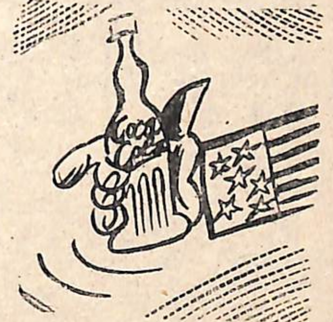
Suç işleme oranı yüksek Amerika'da.

Bilirsiniz, «Kılıçla yaşayan kılıçla ölür» diye bir Anglosakson deyişi var.

AYIP, AYIP...

Gündüz birlikte konferans dinlediğimiz adını bile bilmediğim bir öğrenci kızın akşam olunca çıplak resmini çekmiştim. Yol ortasında.

Yıllardan 1974, aylardan Mart...

Bir kış ki, kasıp kavuruyor ortalığı.

«Streaking» adı verilen bir yarı gelenek var. Özellikle üniversite kentlerinde benimsenen bir alışkanlık. Kızlı erkekli gruplaşan gençler soyunup hızla koşuyorlar. Artık sokakta mı olur, sinema girişinde mi, havaalanında mı... Akıllarına neresi eserse.

Sam Amcamla birlikte geçirdiğim ilk yıl, böyle şeyleri göremeyecek kadar yüklüydü kafam. İkinci yıl gördüm ama, sadece baktım şaşkınlıkla. Üçüncü, yıl Mart ayının ikinci haftasında boyumda iki fotoğraf makinesiyle dolaştım ve koleksiyonumun en ilginç resimlerinden bazılarını o zaman çektim.

Ne iş bre! Ben kürklü ceketimin içinde donuyorum, onlar çıplak koşuyorlar.

Neden mi yaparlar bunu?

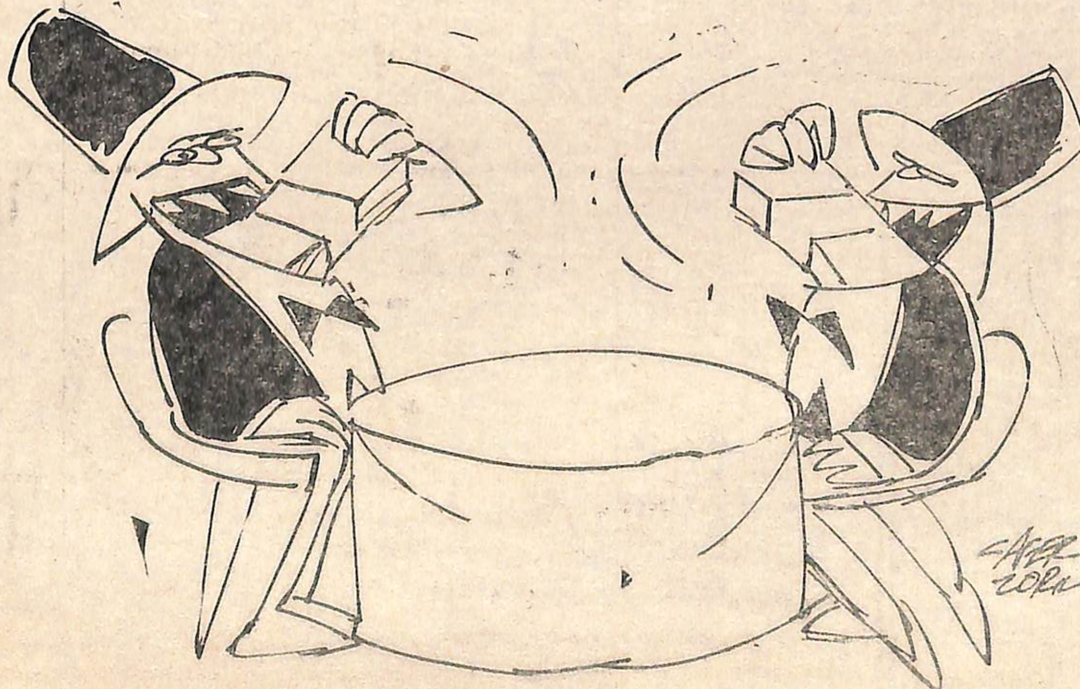
Amerika'da bir şeyin nedeni ilk bakışta anlaşılamıyorsa, iki olasılık vardır: Ya şirinlik olsun diye, ya da bir şeyi protesto etmek için..

Bu iki nedenden ikisi de oldukça bol Amerika'da. Yani Amerika'nın şirinliğe ihtiyacı çok. Protesto edilecek şeylerin sayısı da fazla, protesto meraklılarının da.

Sulhi DÖLEK

Haftaya: Saçmalardan seçmeler.

— Parlamenterler zam aldı —

— Senatodan, Meclisten geçirdik... Sıra boğazımızdan geçirmeye geldi!...

spor

ON LİRALIK FUTBOLCUNUN TRANSFERİNDEN NEDEN VAZGEÇİLDİĞİNİ AÇIKLIYORUZ VE BAKIN, NE DİYORUZ ?..

ON liraya satışa çıkarılan, futbolcu Şamil, Bitkipil'e, talip olan, Talip Futboldan çakmaz;» Şamil'e uzaktan:

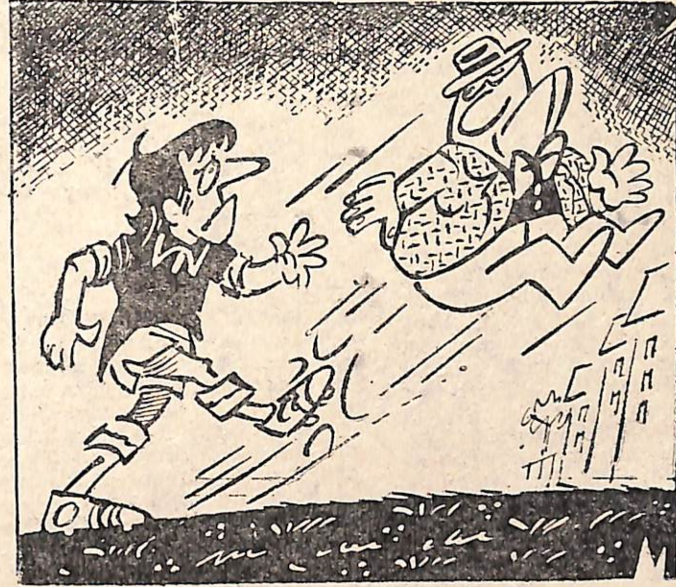
«Seni satın almak istiyorum delikanlı!...» diye seslenmiştir.

Talibim çıktı «yaşasın» diye, koşarak yanına geleceğini bekleyen Talip Futboldan çakmaz;

Şamil'in oralı olmadığını görünce: «Tamam» dedi. «bunda (sür'at) yok!» O sırada Şamil'in yanından güzel bir kız geçmiş. Şamil kıza da kayıtsız kalmıştır. Talip derhal kararını vermiş. «Bunda çalım da yok» demiştir. Futbolcunun yanına giderek..

«Peki delikanlı!... senin hiç bir yeteneğin yok mu?» diye soran alıcı, bir anda kendini havada bulmuştur. Şamil'in bu beklenmeyen yeteneğine fena halde bozulan, Futboldançakmaz:

«Şutların da fazla sert» diyerek on liralık futbolcunun transferinden vazgeçtiğini (Poposundaki acıdan olacak) acı bir dil ile, kendisine ve bize açıklamıştır.

Talip Futboldançakmaz

HAKEM SOĞAN KABACAN TUTUKLANDI

PENCEREDE iki top gören, hakem Soğan Kabacan, Türkân'ı futbolcu sanıp kendisini bir anda sahada hissetmiş, heyecana kapılarak... Türkân'a kırmızı kart göstermiştir. Kırmızı kart gören Türkân, dışarı çıkmamakta direnmiş, gösterilen kırmızı karta itiraz etmiştir.

Hakem Soğan Kabacan:

«Kararım karar, asla kararımdan dönmem» demiş!... Türkân'a bir kez daha kırmızı kart göstermiş ve dışarı çıkmasını söylemiştir. O sırada Soğan Kabacan'ın elinde kırmızı kartı gören, Türkân'ın kocası, Aygır Hüsnü dışarı çıkmış.. «Ne var ne istiyorsun» diye, Hakem Soğan Kabacan'ı tartaklamağa başlamıştır. Bir anda çevresinin sarıldığını gören Kabacan, kararından döndüğünü gösteren davranışlar yapmağa başlamıştır!... Bu sırada Kabacan'a kalabalık tezahürata başlamış. «İnek hakeeem inek hakeem» diye tempo tutmuştur... Kabacan bu durumdan büsbütün ürkmüş... linç edilmekten korkarak...

«Ben hakem değilim.. Ben hakem değilim» diye bağırmağa başlamıştır. Böylece sahte hakem olduğu anlaşılan Soğan Kabacan'ın asıl isminin Selim Sulu olduğu da meydana çıkmıştır. Kimlik yoklamasından sonra suçu sabit görülen sahte hakem tutuklanmıştır...

YAKTIN BENİ!

Hırçın futbolcuya bir maçta, hakem «sarı KART» göstermişti.

Futbolcu bir anda sarardı soldu... bozuldu!...

«Ah» dedi. «insafsız hakem, yaktın beni...»

Hakem duydu ve sordu:

«Neden?»

«Nedeni var mı abi?... bana pavyondaki sarışın dilberi hatırlattın...

A, ah!... O göğüsler, o bacaklar...

Yaktın beni yaktın...» dedi ve ilâve etti:

«Yapma be âbi, kırmızı kart göster bana sarı kart gösterme gözünü seveyim...» dedi..

SATILIK FUTBOLCU

Duran toplara
Çok iyi vuran...
Yürüyen toplara
Selâm duran...
Koşan toplara
Saati soran...
Bir futbolcu
Acele satılıktır.

LÜTFEN OTURUN!

Bir anda kaleciyle karşı karşıya kalmıştı. Herkes «GOOL» diye ayağa kalktı.

Futbolcu saygıyla seyircilerin önünde eğildi.

«Rica ederim» dedi...

«Beni mahçup ediyorsunuz, lütfen oturun yerlerinize» ve kaleci fırsatı kaçırmadı, topu kaptı.

ARSLANA sormuşlar: «Ensen niye kalın?» Koskoca arslan, bu sorunun altında mı kalacak, cevap vermiş: «Kendi işimi kendim görürüm de ondan!» Aslında bu soru ve cevap bence anlamsız. Kendi işini gören arslan'a değil, taziya döner. Bir o yana, bir buyana koştur da görelim. Arslanlığın kalır mı? Yine de bu tekerleme halk arasında yaygındır.

Eğer, arslan gibi yaşamak istersen, kendi işini kendin göreceksin. Tenbellik yapıp işini başkasına havale edersen arslanlıktan vazgeç, çakallığa razı ol...

Yüksek öğrenimi bitirdim, vatanî görevimi yapıp işe başladım. Vatanî görev deyince aklıma takıldı: Askerlik hizmetine neden vatanî görev deniliyor? Buna resmen «Askerlik hizmeti» denilmesi Anayasaya daha uygundur. Kadın — erkek eşitliğinin yerleşip sürdüğü ülkemizde görev ayrımı olamayacağı için kadınların da askerlik yapması gerekir. Bu nedenle kadınları zor duruma düşürmemek için «Vatanî görev» deyiminden vazgeçelim. Aksi halde kadınlarımız görevlerinden kaçmış duruma düşerler. Neyse, benimki bir tekliften ibarettir. Vatandaş olarak ilgilileri uyarıyorum.

O zamanlar mini etek nerede? Hattâ, maksi etek modası vardı. Ama biz buna: «Uzun etek modası» diyorduk. Dilimiz o yıllarda bu kadar zenginleşmemişti. Kentimizin hanımları ve kızları, çadırlarını toplayıp göç'e başlamış çingene karıları gibi yerleri süpüren etek giyerlerdi. Bu moda pek tutmadı. Yıllarca sonra bir hayır sahibi Mini Etek modasını yarattı da milletin gözü ve gönlü bayram etti...

Evet, mini eteğin görünümüne ve keyfine diyecek yok, buna rağmen ben yine de uzun etek taraftarıyım. Amanın, bu sözüm nedeniyle beni Selâmetçi, gerici saymayın. Uzun etek taraftarlığım seksî ve de Belediîdir.

Bakın, bu görüşümü açıklıyorum: Maksi etek, kadına çingenemsi bir görünüm veriyor. Kömür gözlü çingene güzeline doyum olur mu? Sonra Belediyelerimizin bütçesi dar gelirli aile bütçesinden beter. Kasada metelik yok. Temizlik işleri kadrosu kısıtlı, görevliler şehrin temizliğini sağlamaya kifayetsiz. Her taraf pislik içinde. Bayram arefelerinde bir de görev... Tüm şehir, pislik beldesi oluyor. Maksi etek modası kalıcı olsa, sür hanımları, genç kızları piyasaya, hem gezsinler, hem de yeri süpüren etekleri ile pislikleri sürüyüp götürsünler. Ben moda'dan anlamam. Ancak şehirlerimizin temizlenmesi için tek çarenin bu olduğunu kabul etmekteyim.

Askerliğimi yapıp dönmüştüm dediğim günleri anlatıyorum. Mini etek yok, göz zevki de yok... İnsan mini etekli kızları görse evlenmese de olur. Gönlün aç olsa da, gözün tok ya, yeter... Gözüm de aç... Bu durumda evlenmeye mecburum. İşim gereği tanıdığım, takdir ettiğim bir zatı muhteremin kızını gördüm, seviverdim. Kalk; ananı, babanı, bilmem kimi kız evine gönder, «Allahın emri ile» kızını istet. Daha başlangıçta söyledim, ben Arslan'ım.. Elime kalemi alıp kızın babasına bir mektup döşendim, okusanız gözleriniz yaşarır. Evet, adamın asaletinden başlayıp kaynanamın görgüsünden, kızının güzelliğinden, sevgimin temizliğinden bitirdim. Benimki yutturmaca. Bu istek açıkça belli: «Kızını bana ver de koynuma alıp yatayım!» Haksız mıyım? Neymiş? Nikâh kıyınca helâl oluyormuş. Haram daha mı tatlı ne?

Yarım saat sonra kızın babasından telefon: «Gel görüşelim!» Hemen gittim. Adamdaki asalete bakın: «Ben işe razıyım, git kızı tavla!..» İnanın böyle söyledi. Kızı razı etmek kolay. Otur masaya, «Seni seviyorum, sana tapıyorum, gözlerin kömür, dudakların kiraz, renkli rüyalarımın prensesin!» diye mektubu döşen. Sakın, mektubun arkasını kesme... Sen usansan bile devam et, hiçbir genç kız bu satırlara dayanamaz. Ve de mutlu son...

Kızı tavladım ya, bu defa babası bana cephe aldı: Zırt pırt telefon ediyormuşum. Kız numaradan hastalanıyormuş, onu bahane edip evlerine gidiyormuşum. Evine telefon edemez olmuş. Hep meşgûl... Adamdaki şeytanlığa bakın: Bir gün kızıyla üç saat yirmiikibuçuk dakikadır konuşuyoruz. Aniden telefonda Santral memurunun sesi: «Alo, beyefendi şehirler arasından aranıyorsunuz, konuşmanızı kesiyorum, Sizi Elbistandan arıyorlar, konuşunuz.» Yahu, benim Elbistanda tanıdığım yok, beni oradan kim arayabilir?.. Elbistan nire, bizim kent nire? Karşıdan cılız bir ses «Alooovvv» diye bağırıyor, buradan da ben: Aloooo, alovvv...» Konuşamadık, anlaşamadık, azizim. Sen kalk, sıfır üç'ü çevir, benim telefon numaramı ver, Elbistanda falanca numara ile görüşeceğiz, yıldırım olsun de, araya şehirler arasını sokup konuşmamızı kestir. Karısını telefonla arayıp konuşacakmış. Saatlerdir biz konuşuyormuşuz. Karısına soracağı şeye bakın:» Karıcığım, benden et istemiştin, kıyma mı olacaktı, kuşbaşı mı, unuttum, kusura bakma, olur hayatım, öperim!»

Uzatmayalım, bende de şeytanlık var, işi tatlıya bağladık, gazetede evlenme ilânımız yayınlandı. «Cemiyet haberleri» olarak değil, harbi paramızla ilân verdik.

Evimizi özenle döşemişiz. Eksiğimiz yok. Tek noksanımız o yıllarda lüks bir mal sayılan buzdolabı. Bendeki evcimenliğe bakın; elin oğlu kör eşşeğini anlatmaya mıh bulamıyor, ben buzdolabı derdine düşmüşüm. Yaz günü, musluğu açıyorum, kan gibi sıcak su... İçme, soyun yıkan!.

Öğlen eve giderken bir kalıp buz alıyorum. Eve varınca binbir özenle çocuk kundaklar gibi buz'u çuvala sarıyorum. Bir saat geçmeden kundak değiştirme işlemi. Çocuklu evlerin balkonunda bez'ler asılı, bizim balkonda da çuvallar. Çuvaldaki buz kanser illetine yakalanmış hasta gibi... Eriyor, ufalıp gidiyor... Akşama bir kalp buz daha...

Kimi görsek, bize elden düşme bir buzdolabı bulması için rica etmiyor, yalvarıyoruz.

Çarli Yaşar namı ile anılan gereksiz işler müdürü bir tanıdığım telefon etti, müjdeyi verdi: «Senin için şahane bir buzdolabı buldum!» Hemen fırlayıp çıktım, Yaşarı buldum. Çarlinin bir Amerikalı arkadaşı varmış, evinde iki buzdolabı mevcutmuş. Ailece görüşüyorlarmış, Amerikalı, Yaşar'ın kundaktaki çocuğuna acımış, süt ve mamasının korunması için dolabın birini emaneten Yaşar'a vermiş. Emanet dediyse Amerikalı beş yıl Türkiyede kalıcıymış, gidene kadar da dolap Yaşar'da kalabilirmiş. Yaşar benim hatırımı sayarmış, dolabı kullanma hakkını bana devredebilirmiş. Aslında Yaşar karısını ve çocuklarını Maraş'a gönderiyormuş, Maraş'ın kendi buzdolabı imiş...

Benim bildiğim, emanete hıyanet olmaz. Ama hıyanetlik yapan Yaşar. Bana ne? Aslında makbul bir adam olsa idi Çarli Yaşar demezlerdi. Evet, Yaşar kullanma hakkını bana beşbin liraya devretti. Amerikalı ülkesine dönerken Yaşar benden dolabı alacak, beşbin liramı iade edecek. Belki, paramdan az birşey kesermiş, okadarı da benim ağalığıma değermiş. O yılla da beşbin liraya bugünün milyonluk arsası alınabilirdi. Parayı saydım onikibuçuk ayak buzdolabını bir naylon arabaya yükleyip eve gittim. İnanın, karım eve gelin geldiğinde mahalleli bu kadar ilgilenmemişti.

Evin ikinci katında oturuyoruz, yeni bir bina. Merdiveni de dar mı dar. İki kişi yanyana çıkamaz. Sekiz on adam bulup dolabı balkondan içeri aldırdım. Bende ve karımda ilk çocuğumuz olmuşçasına bir sevinç... Philco marka buzdolabına, Merih'ten gelmiş bir yaratık gibi bakıyoruz. Hayatımız, canımız, herşeyimiz buzdolabı... Meğer bizi sevenimiz ne çokmuş? Eline bir boş kap geçiren kapımızı çalıyor, buz istiyor. Koca dolabın tamamı buz üreten bir cihaz olsa, buz isteğini karşılayamaz. Enayi, elin emanet malına beşbin lira sayacağına aç bir buz fabrikası, zengin ol. Hayrı da cabası...

Fakat, içimizde bir tasa... Ya bu evden taşınmamız gerekirse? İmkânı yok, buzdolabını indiremeyiz. Bu tasamızın da bir nedeni var: Ev sahibi evini satıp İstanbul'a göç etmeyi düşünüyormuş. Karımla düşünüp taşındık, evi satın almaya karar kıldık. Para biriktirmeye de başladık.

Birgün öğlen yemeğine eve gittim, yukarıya çıktım, karımda çocuğunu yitirmiş bir ananın bitkin hali, boynuma sarılıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. «Tamam» dedim, «Çocuğunu düşürdü!»

Karım, gözyaşlarını tüketince: «Buzdolabımızı alıp götürdüler» dedi ve yeniden oluşan gözyaşlarını göz pınarlarından boşalttı. «Kim aldı nasıl aldı, neden verdin?» Çarlı Yaşar bir kalleşlik yapmıştır diye düşündüm. Ne demiştim? Makbul bir adam olsa Çarli Yaşar demezlerdi. Bizde lâkap kıtlığı mı var? Südü bozuk herif...

Mutfağa koştum, o güzelim mutfak tüm güzelliğini yitirmiş...

«Tarih tekerrürden ibarettir»!...

Karım, artık konuşabilir duruma gelmişti. Olayı anlattı: Buz dolabı Amerikalınındı ya, Amerikalı görevli olduğu havaalanında esrar içerken yakalanmış, hemen Türkiye'yi terketmesi emredilmiş. Giderken yurda soktuğu malların tamamını geri götürmek zorundaymış. Amerikalının giriş beyannamesinde yazılı Philco marka buzdolabı mevcut değil diye Türk Gümrük Makamları işlem yapmış, sıkıştırılan Amerikalı dolabın Çarli'de olduğunu söylemiş. Çarliyi bulmuşlar, o da bizde olduğunu anlatmış. Polisler, gümrükçüler gelip buzdolabımızı alıp götürmüşler. Kâfir malı ne de güzel dolaptı? Dolaba mı yanarsın, Çarliye kaptırdığın parana mı? Karımı zorlukla yatıştırdım, annesinin evine bıraktım, Büro'ma gittim. Az sonra bir telefon: «Lütfen Merkez Karakoluna kadar gelir misiniz?» «Erkeksen: «Hayır gelmem de...»

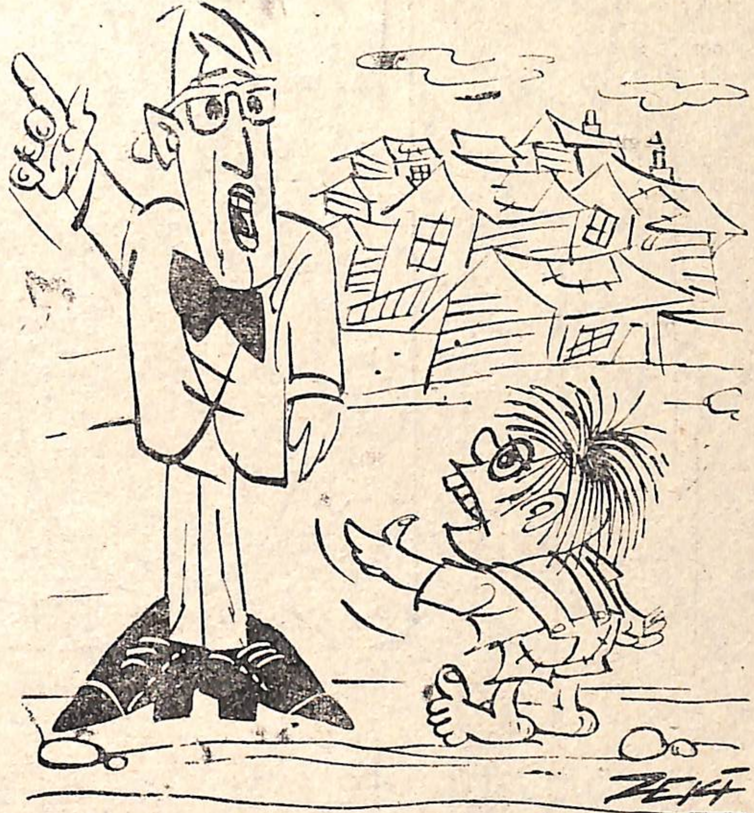
Merkez Karakoluna vardım, Zenci bir Amerikalı, Çarli Yaşar'la bankoda yanyana oturuyor. İfade, zabıt, sorgu, sual. Arkasından Mahkeme... Hem de hangi Mahkeme? Ağırceza Mahkemesi... Bize yüklenen suç «Toplu kaçakçılık» suçu imi. O günkü yasalara göre de toplu kaçakçılık sanıkları mevkufen yargılanırmış. Mahkeme heyeti ara kararında Amerikalı ile Çarlinin tutuklu olarak yargılanmasının devamına, benim ise tutuksuz olarak yargılanmama hükmetti. Sonunda Amerikalı ile Çarli hüküm giydiler, ben beraat... Mahkemenin Reisi bir hanım yargıçtı, faziletli kadınmış, yüzüme vurmadı emekli olduktan sonra bana anlattı. Benim de mahkûm olmam gerekirmiş, ama onun damadı da başka bir Amerikalının buzdolabını satın almış..

Uzun yıllar geçti, buzdolabı fabrikaları kuruldu; faturasını kestirip yerli buzdolabı aldım. Hem de taksitle... Peşin para ile alınan malın pek zevki olmuyor. Malı peşin alınca bir gün içinde mal sahibi oluyorsun, sevinci uzun sürmüyor. Taksitle alınca, her ay malına biraz daha yaklaşıyorsun, ay, ay. Taksitleri gelince: Vay, vay...

Bu olay yirmi yıllık bir anıdır. Yine de çözemediğim bir problem var, o günkü üzüntü içinde adamları bulup soramamıştım, ilgililerden birizi bugün bulsam soracağım: «Bizim buzdolabımı o merdivenlerden nasıl indirdiniz?»

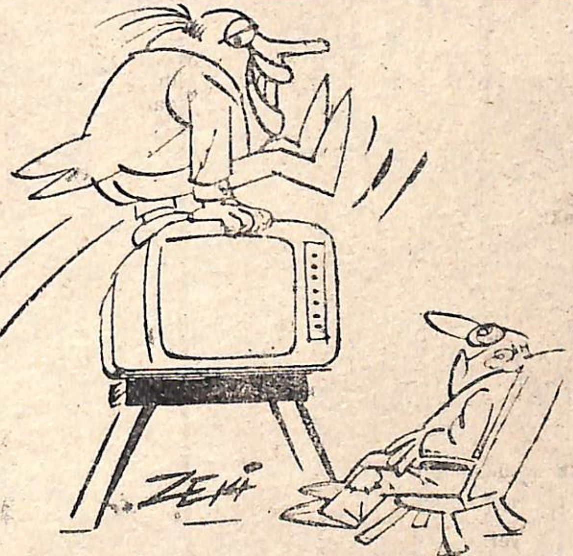
K. Doğan BÜKE

— Feyzioğlu... Bir memleket dedikodu ve iç kavga ile kalkınamaz» dedi —

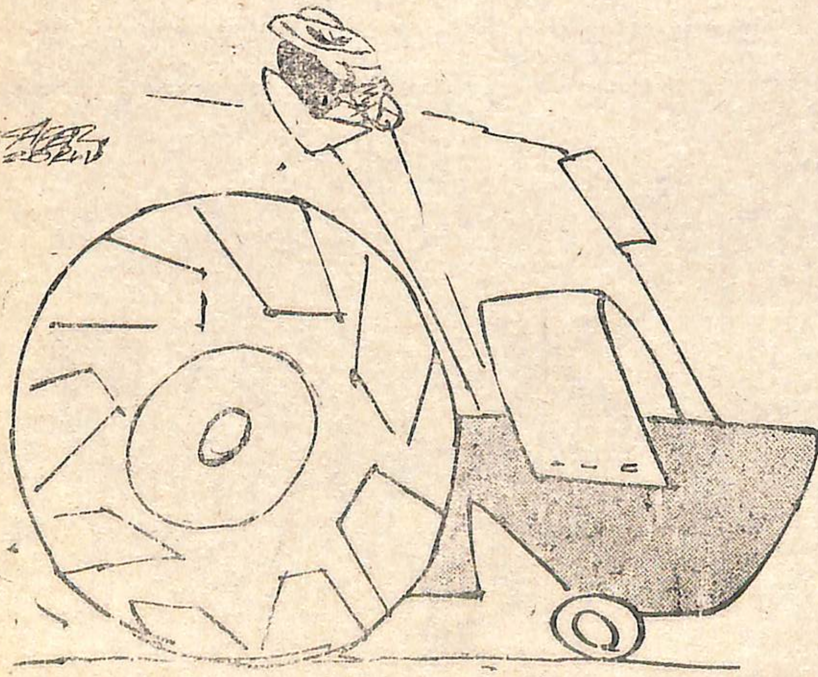

— Bunu ben bile biliyorum. Lâfı bırakta iş yapın iş!...

DEMİREL — Sayın seyirciler, şimdi bir televizyon oyunu seyredeceksiniz!...

— Erbakan, traktör fabrikası temeli attı —

ZAMANI DEĞİL

Çıkarın nerdeyse, o yana eğil,
Arkadaş, doğrunun zamanı değil
Namustan, şereften makam tutturup,
Ot gibi yatmanın zamanı değil...
Herkes bir bakışta tanıyor seni,
Varsa, her gün ayrı, giy elbiseni
Sağır bile duyar, para sesini
Cüzdansız süksenin zamanı değil...
Çağımızda yine, aşk var mı bilmem?
Yoksa, yüreklerde yer dar mı bilmem?
Cebimdeki para kadar mı bilmem?
Öyleyse sormanın zamanı değil...
Çok bekledim, beni, bulurlar diye
Böyle bir cevheri bilirler diye,
Birbirinden kapıp alırlar diye,
Bekleyip durmanın zamanı değil...
Yine de uslanmış, bıkmış değilim
Kimseye gönülsüz bakmış değilim,
Bir kez, aşk mumunu yakmış değilim,
Işıksız yaşamın zamanı değil...
Fikret, gözünü aç, bir de sen düşür...
Yalnızlık soğuktur, yüreğin üşür...
Herkes aşkı parsel parsel bölüşür...
En sona kalmanın zamanı değil...

Fikret YILMAZ

— Dünyada yapılan istatistiklere göre insan boyu 12 santim uzadı —

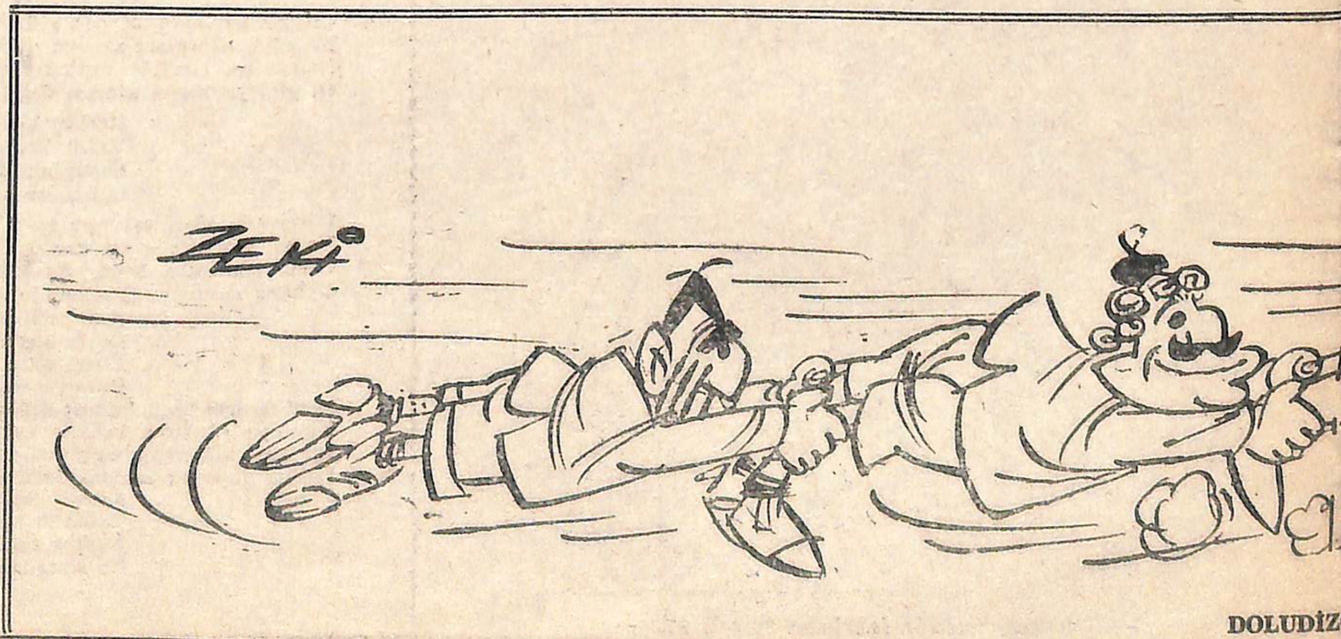
— O da bir şey mi be, bizde 12 metre uzadı!...

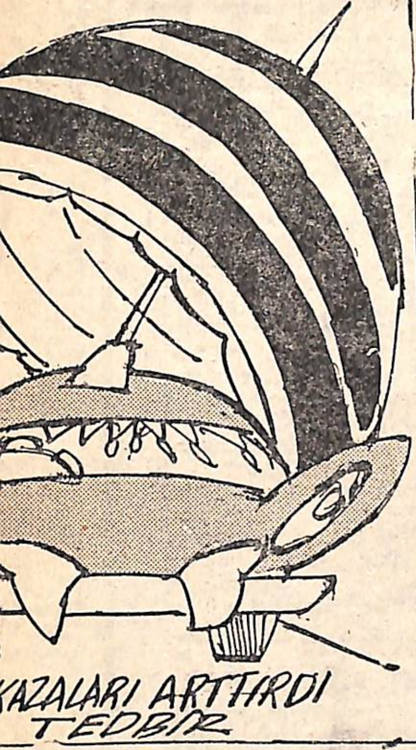

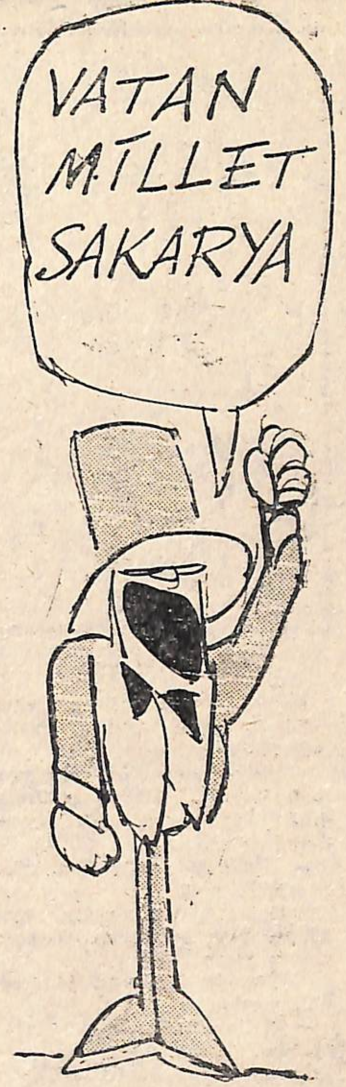
— Gel kocacığım, çivileme nasıl atlanır bana da göster!...

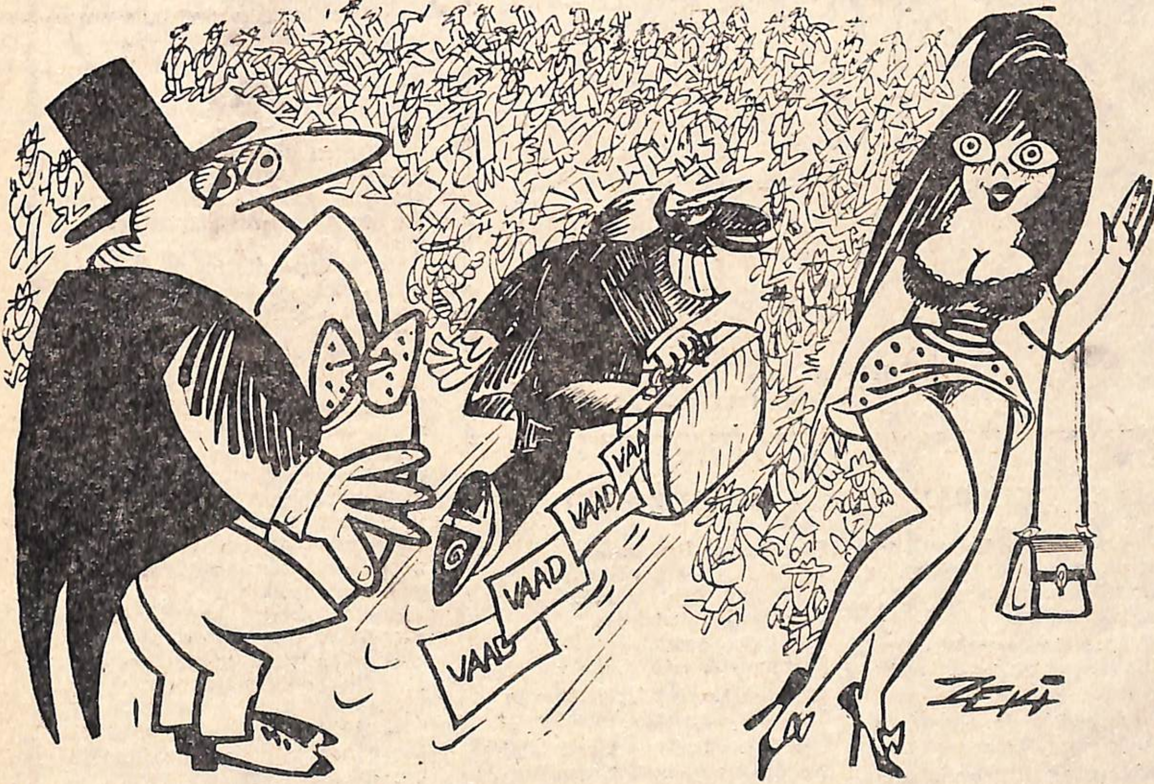

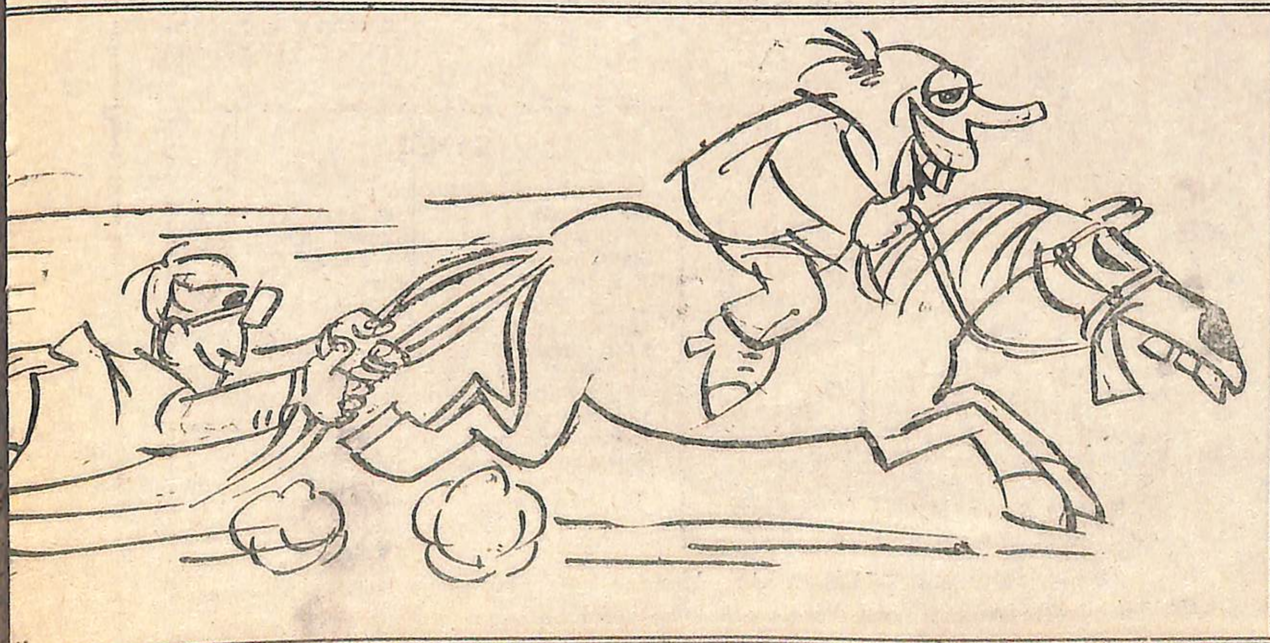

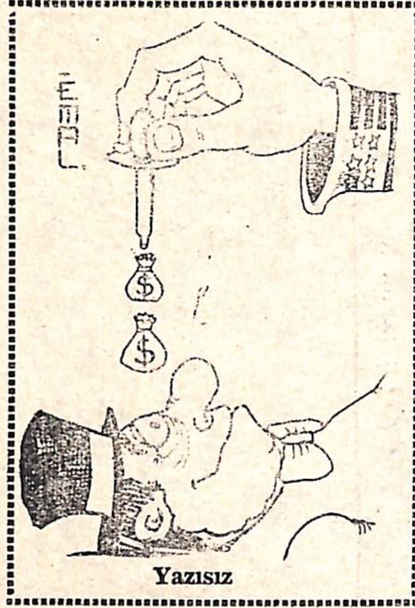

KAPKAÇÇI — İçinde para olmadığını biliyorum... Yalnız kendimizi düşünmeyelim abla! Ben bu çantayı vatandaşa vaad de kullanmasın diye kaptım bu politikacıdan!..

TİTİZ DELİLER

Akıl hastanesinde Doktor sabahleyin hastalarını viziteye gezerken bir koğuşun önüne geliyor bakıyorki iki deli oturmuş biri su döküyor, öbürü de sabunla kediyi yıkıyor. Doktor diyorki oğlum yıkamayın o kediyi ölür delilerin ikisi birden ayağa kalkıp sen karışma o kedi ölmez durmadan kaşınıyor görmüyormusun kirlenmiş diyorlar. Doktorda söz anlatamayacağını anlayınca diğer koğuşlara gidiyor. Döndüğünde ne görsün kedi ortada cansız yatıyor iki delide baş ucunda ona bakıyorlar.

Doktor:

Oğlum demedimmi ben size o kediyi yıkamayın ölür diye.

İkisi birden: Yıkarken ölmedi ki!...

— Ya nasıl öldü

— Sıkarken öldü, doktor bey.

İlhan FİŞENKÇİ
Mau beshauser Str. 26 5650 Sol. Ohligs Dentschland

ŞARKILAR DİYORKİ!...

Sen gidince ruhumu bir alev sardı...
«Ağrıyan karnımda hatıran kaldı»
Ara sıra bazı bazı
«Biraz harçlık versen gönlüm razı»
Ben bilirim ben bilirim
«O kadının ne olduğunu»
Sen mevsimler gibisin
«Üstüme hep yağmur yağdırmasan»
Mavi boncuk kimdeyse
«Odur benim boncuğumu çalan»
Aşkın gözü körmü acaba?
«Muhakkak; geçenlerde bana çarptı»
Sen gidince bak neler oldu
«Nişanlı iki kız, bir oğlan doğurdu...»

Balıkesir'den Mustafa EROL

BUGÜN DE

Elinde tasmalı bir maymun gezdiren adam sokakta rastladığı polise sordu:

— Memur bey! Yolda bir maymun buldum. Nereye götüreceğimi bilemiyorum, acaba siz nedersiniz?

— Hayvanat bahçesine götürün, dedi polis.

Ertesi gün aynı polis, aynı adama yine maymunu dolaştırırken rastladı.

— Nasıldı hayvanat bahçesi? diye sordu.

— Nefisti nefis. Bugün de sinemaya gideceğiz.

E. GÜLŞEN
Şehitler Caddesi No: 54
Gültepe/İZMİR

SAMATYA DEDİĞİN

Paris'te yüksek öğrenim yapan biri İran Azerisi, diğeri Türk Ermenisi olan iki öğrenci müşterek bir odayı pansiyon olarak tutarlar.

İyide anlaşırlar. Fakat ne var-ki İranlı'nın bitip tükenmez Tahranını dinlemekten bizar olan Türk durumu belli etmez.

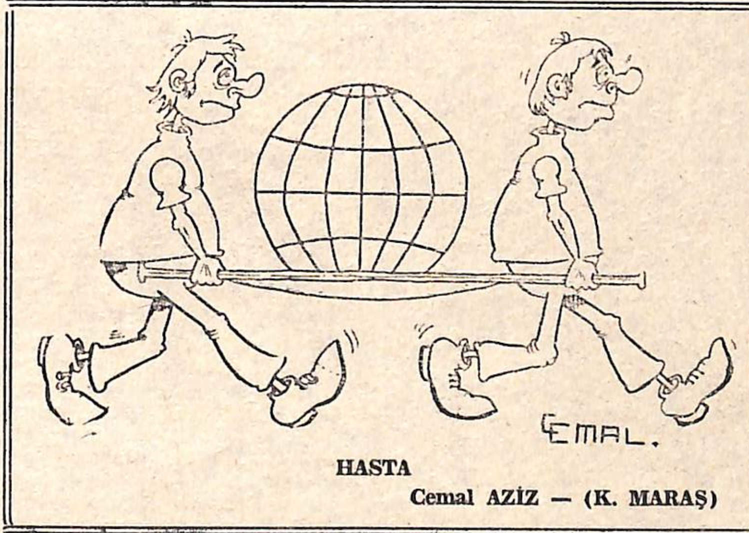
Birgün İranlı bizimkine sorar:

— Aye gada sezin diyar neçedir.?

— İstanbul'da Samatya'da oturuyoruz.

Yaniya Samatya dediğim, bir küçük Paristir. Altından Lağım akor, üstünden tiren geçor, anadınmı zo! der.

Yılmaz KOCABALI
Tariş İSTANBUL/ŞUBESİ

HASTA
Cemal AZİZ — (K. MARAŞ)

SAHTE PEYGAMBER

Halife Harun Reşit devri. Bir adamı yakalayıp huzura çıkarmışlar:

— Efendim, demişler, bu adam peygamberim diye iddia ediyor.

Halife şöyle bir bakmış; adam sefil mi sefil, derbeder mi derbeder. Avurtları çökmüş zavallının biri.

— Doğru mu söyledikleri?

— Evet efendim. Ben Tanrının elçisiyim. Cebrail her gün bana iki kez Allahın emirlerini getiriyor!

Halife biraz düşünmüş ve kullarına emir vermiş:

— Bu adamı saray mutfağına kapayın ve de tenbihleyin; kuş sütü dahil, her türlü canının çektiği her çeşit yemekleri versinler, yedirsinler içirsinler. Onbeş gün sonra da bana getirsinler.

Onbeş gün sonra peygamber taslağını yine huzura getirmişler ki, peh peh peh... Hil'atler, samur kürkler içinde... Kadavra vücut toplamış, beti benzi gelişmiş, dersin bir pehlivan, erkek güzeli bir mahlûk.

Halife, keyifli keyifli adamı süzmüş ve gülerek sormuş:

— Nasıl yine Cebrail geliyor mu? Bir şeyler getiriyor mu?...

Adam, şöyle bir kasılmış:

— Aman efendim, demiş, eskiden günde iki defa gelirdi, şimdi beş sefer uğruyor...

— Peki ne diyor?

— Ne diyecek efendim; haltetme, rahatı buldun, sesini çıkarma, otur oturduğun yerde bak keyfine! diyor...

Gündüz KUTLU
2. Okul Sok. No: 5/19
BANDIRMA

HANGİ OKULDAN

Bir öğretmen yolda rastladığı bir arkadaşıyla sohbet ediyordu. Öğretmenliğinin nasıl geçtiğini sorunca öğretmen:

— Çok sessiz ve uysal öğrencilerim var» diye övüne övüne anlatıyordu.

Öteki arkadaşı da nerede öğretmenlik yaptığını sorunca:

— «Sağır ve dilsizler okulu».

Demesin mi!...

H. Hüseyin TAŞ
Barış Emlâk — Sıtmapınarı
No: 170/B — MALATYA

BİZ ŞEY YANİ...

Şu sekreter Oya Hanım
Bir süslenir bir süslenir
Gözlerinde kralı rimelin
Koyu rujlu dudakları
Ve eteği kısacık.
Patronun dizinin dibinde
Efendim O ne cilveler hergün
Ve daha ne nane yemekler
Cemil Bey'i görse karısı böyle
Ne yalan söylemeli patlar hani
Sekretere sorarsanız birşey yok der;
Çalışıyorduk biz şey yani...

Bedri APPAK
P.K. 90 — Ödemiş/İZMİR

BİZİM İNSANLARIMIZ

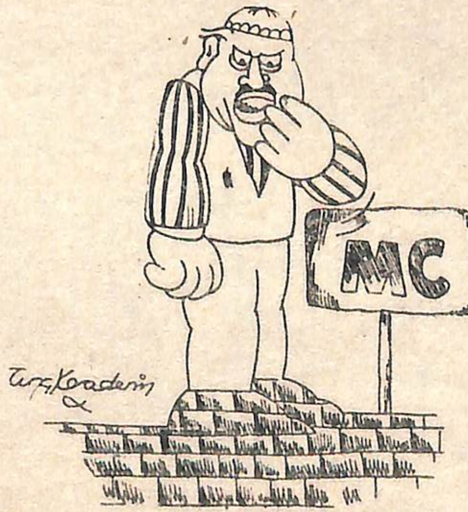
Kimisi Toprak damda,
Kimisi Handa hamamda
Kimisi villada, apartmanda
Bizim insanlarımızdır bunlar.

Kimisi Yakmaya bulamaz tezek,
Kimisi oynar Poker Bezik
Kimisi Açlıktan ezik
Bizim insanlarımızdır bunlar.

Kimisi yol bulamaz gitmeye
Kimisi su bulamaz içmeye
Kimisi iş edinir gezmeye
Bizim insanlarımızdır bunlar.

Kimisi tarlada çapa çapalar
Kimisi sokakda moda kovalar,
Kimisi açlıktan kan ağlar
Bizim insanlarımızdır bunlar...

Hafize HORASAN
Hasan Tahsin Ortaokulu
2/B No: 190- YeşiltyurtİZMİR

— MC, temel atmağa başladı —

(Tunç KARADENİZ — İSTANBUL)

ZAMLI

İki genç yeni tanışırlar
İlk bakışta birbirlerini severler
Gençlikparkında bir restorana girerler
Garson bey gelir, sayar yemekleri
Kız: İstediği yemeği söyler
Erkek: Kardeşim der garsona
Hayat o kadar ucuz ki
Lütfen siz bana en ucuz yemeği getirin
Garson: Bizde ucuz yemek yoktur efendim
Kız: Zararı yok siz benim yemeğimi getirin
Buradan çıkınca ben onun icabına bakarım
Erkek: Nasıl yani
Kız: Ucuz fakat zamlı bir öpücük.

Kadir ESEN
Kapalıdurak karşısı No: 14
İskitler/ANKARA

OKUL SIRALARINDAN YANKILAR

BEYKOZ ÇAYIRI

Birinci dönemin dört ayını dört öğretmen değişikliği ile geçen T. Aritmetiği dersimizin sömestriden sonra da tatile bir ay kala gelen öğretmen, hiç değilse karneye geçer notu verebilmek için kendini tanıttıktan sonra hangi esasa göre ders işleyeceğini uzun uzun anlattı.

Haftada birkaç dersi olan öğretmenimizle kısa zamanda birbirimize kaynaşmıştık.

Sene boyu boş geçti diyebileceğimiz sınıfımızın öğrencileri tümüyle şımarmışlar pek hoca - moca tanımazlar, hepsine diş geçirebileceklerini sanırlardı. Ama kazın ayağı öyle değildi bunu düşünmüyorlardı.

Sınıfa giren öğretmenimiz hemen derse başladı ama ders yapmak mümkün mü? Arka sıralardan K... ve arkadaşları kıkır - kıkır gülüp dersin huzurunu kaçırıyorlardı. Bu duruma iyice içerleyen öğretmenimiz dayanamayıp:

— K... dedi

— Bu hareketini devam ettirecek olursan senin için iyi birşey düşünüyorum.

Ayrılan öğretmenlerden cesaret alan K...

— Öğretmenim benim için ne düşünüyorsunuz?

Öğretmen!

— Seni BEYKOZ Çayırına göndermeyi düşünüyorum.

K. Bu söze sırıttı.

Öğretmen.

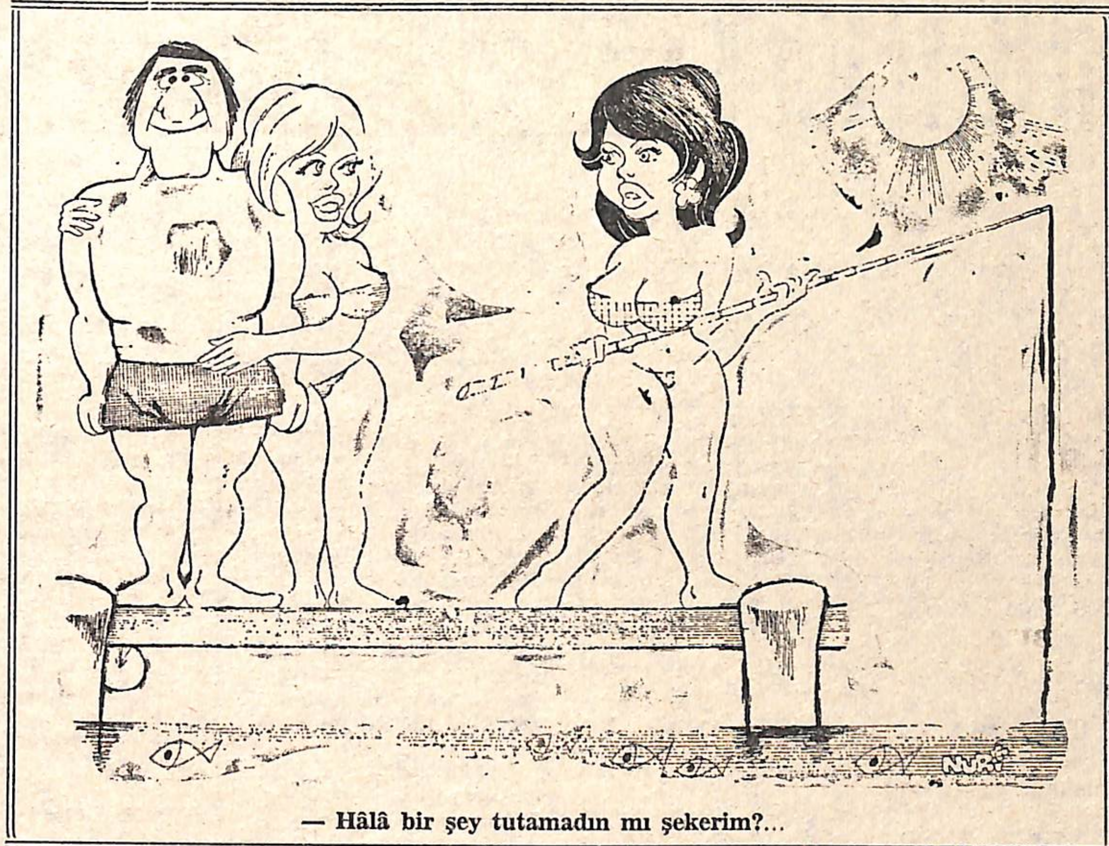
— Neye sırıtıyorsun K... pek hoşunamı gitti?

Arkalardan bir ses yanıtlıyordu öğretmenin bu sorusunu.

— Öğretmenim! hiç hoşuna gitmezmi? Bu sene kış çok uzun sürdü de yeşile hasret kalmış olacak.

Gülüştük, düşündük üzüldük ama biz.

Receb KOÇ
İhsaniye Mahallesi Neyzenbaşı Halil Can sokak Akbaş Apt. No. 70/2 — Çiçekçi/ÜSKÜDAR

— Hâlâ bir şey tutamadın mı şekerim?...

HİÇ BİRİSİNİ

Kadın sevgilisine sordu:

— Söyle bakalım hayatım, güzel bir kadın mı, yoksa zeki bir kadını mı tercih edersin?

— Hiç birisini sevgilim, senden başkasını sevmem!...

Hüseyin KÜÇÜK
Hisar Mh. Lâle Sk. No. 10
Manavgat/ANTALYA

TUVALET NEREDE İMİŞ?!.

Şehrin yabancısı olan adam, caddenin tam ortasında bir genç erkeği durdurarak:

— Yavrum, dedi, çok sıkıştım. Buranın yabancısıyım. Tuvaletin yerini bilemiyorum. Acaba burada tuvalet var mı?

— Var bey baba. Fakat çok az ilerde.

— Söyle, nerede?

— Bak şimdi bey baba. Bu yolu takip edeceksin. Sonra sağa sapacaksın. Karşına bir bakkal gelecektir. Bakkalın önünden düz yürüyeceksin. Sonra sola sapıp yine yürüyeceksin. Bu sefer karşına bir giyim mağazası gelecek. Oradan gireceksin. Sağa sapacaksın. Sonra...

Taşralı adam, birden genci durdurarak:

— Sağol yavrum, dedi. Sağol, ben işimi hallettim...

Yaşar GÜRBÜZ
Afyon Lisesi 5 ED/D 140. AFYON

SEVİYORUM

Seviyorumya seni
Dokuz çocuklu olsan vız gelir
Seni gördükçe
Seks gücüme hız gelir

Veysel KARASOY
PTT Memuru
Bostanlı — İZMİR

MAYMUN İŞTAHLI KADIN

Adamın karısı hepten maymun iştahlıymış ne işe başlasa mutlaka yarım bırakır, hemen bıkıverirmiş.

Kocası bir gün takılmış karısına

— Öyle maymun iştahlısınki hanım, piyano dersini bırakırsın yün örmeye başlarsın sonunu getiremezsin, dikiş dersin yarısı bitmeden atarsın. Ne olacak bu hal böyle? kadın öfkelendi:

— Üzerime çok varma bey, şimdi boğarım kendimi.

Adam hiç istifini bozmadan:

— Yapamazsın hanım yapamazsın. Onu da yarım bırakırsın.

Mehmet KARA/ANKARA

ÇUFÇUFLAMA

Çarşaflı çarşıdan çarşaf çalarken; çarşafçı çalışkan çinli, çarşafı çalacak çiçekçi çingene Çuti'nin çiçekliğini, çevredeki, çocuklu, çocuksuz çinlilerin çok çetin çabalarıyle çiçeklendirerek; Çamlıca'da çalıları çitle çeviren, çobanların çuvallarını çalan, çiçekçi çingene Çuti'nin Çukurçeşme'de ki çiçeklerinden çekip çıkardığı çuvalları çukulatalayıp çoğalttığından, çamurlanan çimenler çoktan çürümüştür.

Hüseyin Avni DEDE
P.K. 511 Karaköy/İSTANBUL

KOŞMA

Altı sürahi aldırdım,
Buzdolabına doldurdum
Mutfak gibi kullanmayı
Yürürlükten kaldırdım...
Eğmeli yavrum eğmeli,
Vallahi beni döğmeli,
Ferman avrattan da olsa
Dinlediğine değmeli.

Cevat BAYYİĞİT
Yakacık Blokları, No. 26-A, Daire 9 Yenimahalle/ANKARA

PUFPUFLAMA

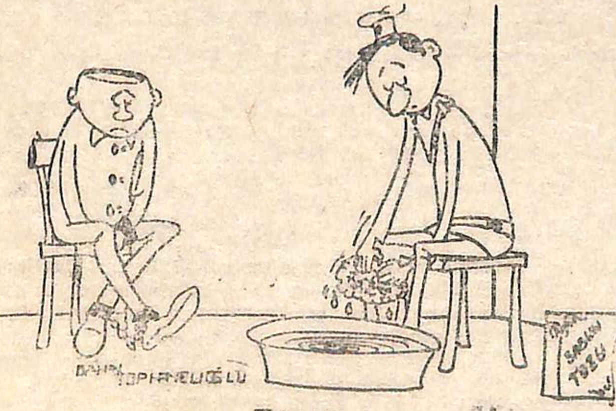
Paltosuz pirelerin; prasa, pandispanya, patates püresiyle patlıcan pişirerek pineklemesinden, pirinç pişiren popüler pilavcı pişman piliç, plantonluğun; pantolonlarını, pencerelerini, pillerini, pullarıyla parçalayıp, partideki paltosuz protestoyu plânlamıştır.

P.K. 511 Karaköy/İSTANBUL
Hüseyin Avni DEDE

YİĞİTSEN

Banka soyma
Para çalma
Kalbimi çal da
göreyim seni
Yiğitliğini bileyim
Seveyim seni

Veysel KARASOY
PTT Memuru
Bostanlı — İZMİR

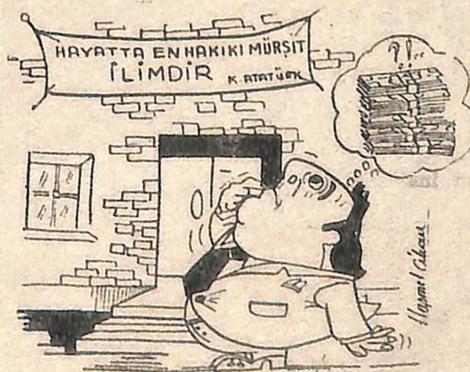
Yazısız
(Orhan TOPHANELİOĞLU — İSTANBUL)

AŞKIMIZA NE OLDU

Seni ilgilendiren
Paralar paralılar
Beni ilgilendiren
Yürekten yaralılar

İşte aramızdaki
Büyük fark burada
Peki aramızdaki
Büyük aşk nerede

Veysel KARASOY
PTT Memuru
Bostanlı — İZMİR

(Haşmet CİHAN — KIRKLARELİ)

HER TELDEN — Burhan ESEN — HER TELDEN

TELEFONLA NASIL KONUŞUYORUZ?

— Alo... Aloooo... A-looooo!...

— Buyrun...

— Bir saattir Aloooo... diye bağırıyoruz yahu... Duymadın mı? Neredeyse sesim kısılacak!...

— Alo... Alo... Alooo!...

— Evet... Sizi dinliyorum..

— Ses kesilir gibi oldu da. Alooo... buraya bak... Kimsin sen?..

— Ahmet Kaygısız...

— Alo... Alooo... neresi orası?

— Pastane

— Alooo has tane mi dedin?

— Hayır pastane.

— Biz postaneyi aramadık Alo. Santral yanlış bağlamış Alo..

— Pastane değil efendim, pas - ta - hane.

— Eczahane ha? yanlış alo. Ulan ben böyle santralın... Alo... Alooo... A-looo... Alo dedik be.

— Evet!...

— Neresi orası?

— Pastane...

— Halâ hastane çıkıyor karşıma yahu. Hastan olsa, cankurtaran istemeye kalksan duvar kesilir. Düdüğünü sıksan gık demez. Şimdi başka yeri arıyoruz ya, bülbül kesildi mübarek! Alo... hastane sen çık aradan. Bir daha da burnunu sokma. Gizli konuşmaları dinlemek hem yasak, hem de memnudur. Alo... Alooo...

Telefonu kapatıp yeni numara çevirmezseniz yine ben çıkacağım karşınıza.

— Ne dedin Alo? Ne dedin, ne dedin? Telefonu, ağzımı kapatayım öyle mi? Postaneye cayır cayır ücretini ödüyoruz. Sen çık aradan. Sabah sabah kalay yemek istemiyorsan elalemin işine karışma.

(Bu sırada santral girmiştir araya)

— Beyefendi kaç numarayı arıyorsunuz?

— 1337...

— Böyle numara olmaz.

— Beğenemedin bi hanım kızım.

— Santralımızın numaraları altı rakamlıdır.

— Hay Allah... Tuh be.. Yanlışlıkla doğum tarihimi söylemişim. Dur deftere bakayım. Savuşma. Bekle biraz. Hah buldum: 1037 taksim 412...

— Yine olmadı. İyice bakın efendim.

— Beri bak... Deminki numara Gelir vergisi hesap numarası imiş. «86425000 tamam mı şimdi?..

— Yine yanlış.

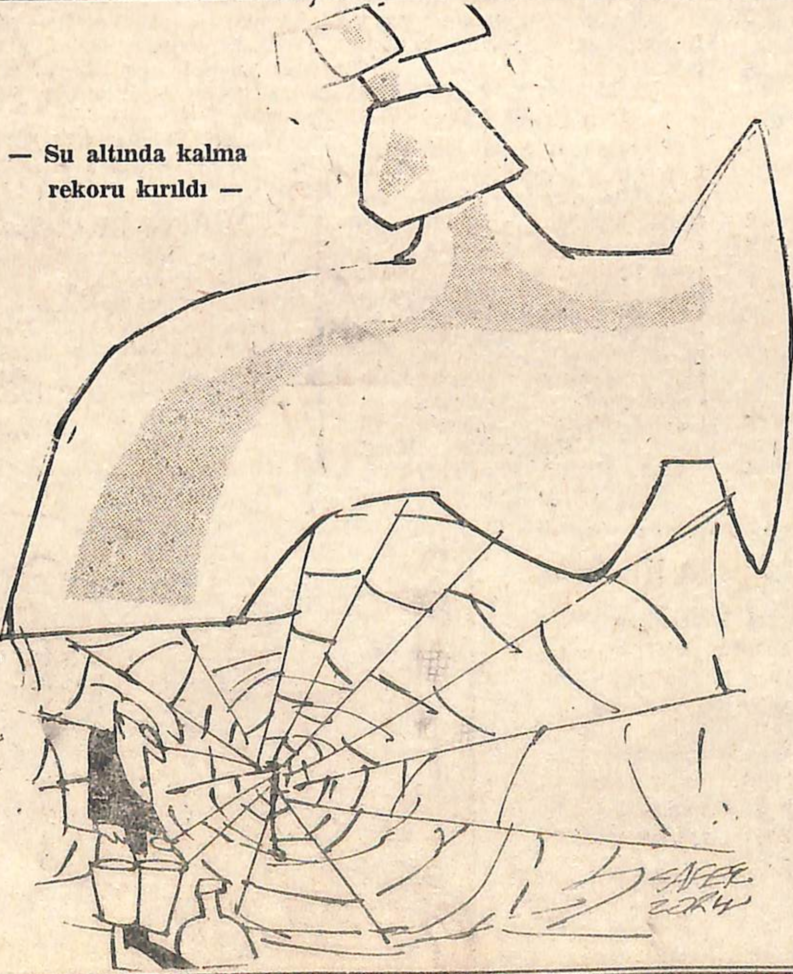
— Pardoon pardon. Bu da televizyonun numarası galiba. Dur bekle. kapatma telefonu. Evdeki defterdeydi galiba. Kâtibi göndereyim, on dakikada alsın gelsin. Alo... Aloooo.. Şıp diye kapadı gitti. Memurlar çalışmıyor, dalga geçiyorlar diye durduk yerde parti kongresinde bağırmıyor. Şimdi ya gazetenin bilmecesini hallediyordur, ya da örgüye başlamıştır. Hepsinin kulağından tutup İsmail Cem gibi atmalı bunları. Alo Alo, Alo dedik be Alooooo!...

BU NE DÜNYA

Bu ne dünya kardeşim hergün ölen ölene
Sağ - sol, ileri - geri, deyip bölen bölene.
Kaybolan değerlere kimse demiyor yazık,
Ticaretin anlamı oldu kocaman kazık.
Bu ne dünya kardeşim bir yanda çarşaf peçe,
Az ötede çıplaklar eğleniyor gönlünce.
Diplamalı kahvede oynayadursun kâğıt,
Boşalan kadroları partililere dağıt.
Oy almak amacıyla milyonlar heder olsun,
Yoksulların durumu daha da beter olsun
Bu ne dünya kardeşim haram yiyen yiyene,
Her kapı açılıyor cepheliyim diyene.
Bu ne dünya kardeşim, kardeşim bu ne dünya,
Fazla söze lüzum yok; artık, anlıyorsun ya!...

B. E.

— Su altında kalma rekoru kırıldı —

NEŞELİ FIKRALAR

PLÂJDA

Kızgın kumların üzerinde yanmaktan kömüre dönmüş iki hanım konuşuyorlardı:

— Hayatım hadi biz beyazlıktan pamuk tarlasına benziyorduk. Plâja geldikte esmerleştik, peki ama, şu simsiyah Arap güzelinin işi ne burada?

— Belli değil mi ayol! Biz denize yanmaya geliyoruz. O da erkekleri yakmaya uğraşıyor!...

DALGINLIK

Müşteri kahvesinden bir yudum aldıktan sonra garsona seslendi:

— Baksana oğlum, nasıl kahve bu?

— Zamlıdır beyim.

— Onu biliyoruz. İç şundan biraz.

Garson kahveyi yudumladıktan sonra:

— Haklısın, dedi, bizim ocakçının dalgınlığı üzerinde bugün. Arpanın içine kahve karıştırmayı unutmuş. Kusura bakmayın!

CANKURTARAN

Yüzme bilmeden denize girmişti. Feryat ediyordu:

— Boğuluyorum, imdaaat, cankurtaran yok mu?..

Sahilde bir kişi vardı. Yerinden kıpırdamadan onu seyrediyordu. Denizdeki:

— İmdat, cankurtaran yok mu? diye bağırmasını yineleyince kızmıştı.

— Ne sabırsız adamsın yahu, dedi, Hastaneye telefon ettim. Azıcık daha dayan. Neredeyse cankurtaran arabası gelir!..

REKLÂMLAR

Hindi Çikletleri

Mutfak masrafın ağır mı geldi? Besin fiyatları yine mi yükseldi? Varsın tencerende kaynamasın aş. Boşuna etme telâş. Sözümüzü tutarsanız yeter de artar bile aldığın maaş..

Eti, yoğurdu, yağı bedava verselerde alma, yere çal. Bir çiğnemlik Hindi çikleti al. Ondan sonra sofrana gerekir ne börek, ne baklava ne de bal.

Çoluk çocuğun durmadan çiğnesin. Akşama dek geviş getirip, «Tut ki yedi an» desin!...

TURİSTLER

Uyduran ve çizen Aydın Aliustaoğlu

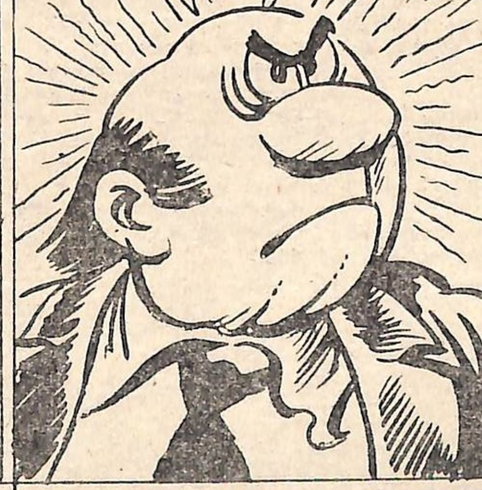
İstanbul'da Sultanahmet çeşmesini yürüttüler, derken efendim inanmayacaksınız ama, Çemberlitaş da ayaklandı Gün geçmiyordu ki Türkiye turizmine dikizleme olarak katkıda bulunan tarihi eserler herkesin gözü önünde çalınıyordu

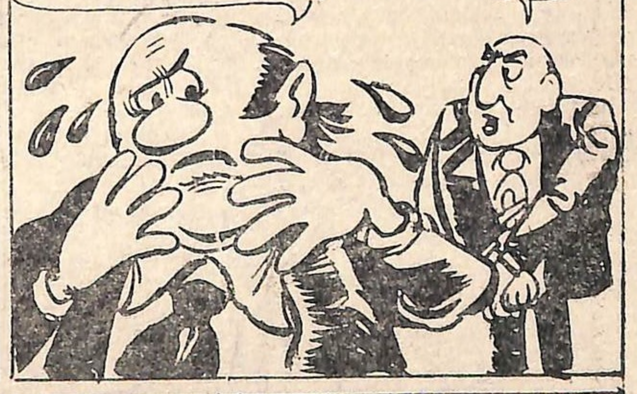
Derken yöneticiler bu tarihi soygunlara son vermek için olağan üstü bir toplantı yaptı

Başkan heyecanlı ve de telaşlı bir konuşma döktürmeye başladı

Yozyürek'in Yeni Serüvenleri

SULHİ DÖLEK

Baba evindeki sakin günler

YOZYÜREK babasının ve kekeme kardeşleriyle kekeme olmayan kardeşlerinin yanına yerleşti, çocukluğunda yeterince tadamadığı yuva mutluluğunu içine sindirmeye koyuldu. Kafasındaki tek takıntı, beş aydır kirasını ödemediği kendi eviydi. Zaten Yozyürek çıkmamış olsaydı bile, evsahibi herhalde bugünlerde attırmış olurdu onu. Yine de Yozyürek, evde bıraktığı eşyalardan çok, hakkını yediği evsahibini düşünerek üzülüyordu.

«Ben bazı konularda pek yufka yürekliyim,» diye düşünüyordu. «Keşke kırık bir masa ve yayları pırtlamış bir yataktan daha değerli şeylerim olsaydı evde! O zaman evsahibi, bana bunca zaman sabırla katlanmış olan bu iyi yürekli cadaloz, kapıyı kırdırıp içeri girdiğinde düş kırıklığına uğramazdı.»

Yozyürek aynı zamanda düzenli bir yaşama da kavuştu. Önceden sadece yiyecek bulabildiği zaman doyururdu karnını. Şimdi günde üç öğün düzenli olarak yiyordu. Bunun dışında da ne zaman karnı acıkırsa. Yetmezmiş gibi, babasının evindeki aşçı kadın da iştahını kabartıyordu.

Ancak, aşçı kadın, davranışlarına bakılırsa başka birinin yemeğiydi. Yozyürek'in kekeme kardeşleri anlattılar daha sonra. Onlar da baştan çıkarmaya çalışmışlardı kadını. Üstelik ikisi elele vererek uğraşmışlardı. Yine de aşçı kadın kocasına o kadar bağlıydı ki, kekeme ikizlere kadın budu değil dilber dudağı bile yedirmeye niyetli değildi.

Yozyürek kekeme kardeşlerinden daha yakışıklıydı kuşkusuz. Çok az kadın onun çekiciliğine dayanabilirdi. Yozyürek'e yüz kadın gösterseniz doksandokuzunu yola getirebilirdi.

Aşçı kadın yüzüncü kadın olmalıydı.

Yüz bulamayan Yozyürek umutlarını kırmadı. Mutfağa yerleşti iyice. Bir yandan dil döküyor, bir yandan da kadının diri kalçalarını, önlüğünü zorlayan memelerini gözlüyordu. Aşçı kadının güzel bir kokusu vardı. Türlü değişik baharatın, mutfaktaki sıcak havanın doğurduğu terlemenin ve kadının dişiliğinin kokusunun bir karışımıydı bu koku. Dokunamayan Yozyürek bol bol bakıyordu ve bol bol kokluyordu. Aşçı kadın da onun her yaklaşımında ağzını kapatmak için bir tabak yiyecek sunuyordu.

«İstediğim o değil.»

«Biliyorum senin istediğinin ne olduğunu. Git başımdan. Elimde sıcak tencere var.»

«Tencerenin sıcaklığı, yüreğimin ateşi yanında dağların karı kadar soğuk kalır.»

«Ne güzel şeyler söylüyorsun böyle. Biraz tatlı yer misin?»

«Yerim. Seni seviyorum, anlamıyor musun? Gel benimle. Dağlara falan kaçalım.»

«Benim çocuk çoluğum var.»

«Olsun. Onları da alırız. Kıskanç değilim ben. Günde iki saatini bana ayırsan yeter.»

«Doğrusu seninki garip bir tutku. Hiç böylesini görmediydim.»

Derin derin içini çekiyordu Yozyürek böyle zamanlarda. «Biz sevdik mi böyle severiz. Vurulduk mu kimseye benzemeyiz.»

«Biz dediğin kim?»

«Yani ben demek is tedim. Seni dört — beş kişinin sevemeyeceği kadar çok sevebilirim. Bu yüzden dört — beş kişiymişim gibi geliyor. Bu yüzden de biz diyorum. Elini tutabilir miyim?»

«Olmaz.»

«Öyleyse sen benim elimi tut.»

«Çok akıllısın... Hey, bana söz yetiştirirken ağzın da boş durmuyor. Ne çabuk bitirdin tatlıları? Daha ister misin?»

İstemem. İsterim. Ben ne dediğimi bilmiyorum. Beni bu durumlara sen soktun. Tutkunum sana, kara sevdalıyım. Saçına dokunabilir miyim?»

«Dokun da ben de senin saçına dokunayım. Şöyle kepçeyle küt diye...»

«Öyleyse izin ver soğan soyayım. Pirincin taşını ayıklayayım. Dağları düzleyeyim. Ejderlerle boğuşayım.»

Gülüyordu aşçı kadın. «Beni güldürüyorsun. Beni güldüren erkeklere bayılırım.»

«Öyleyse ne bekliyoruz?»

«Ne için ne bekliyoruz?»

«Daha çok gülmek ve birbirimize daha çok bayılmak için. Gel benimle, ne olursun!»

«Dağlara mı?»

«Hayır. O kadar uzağa gitmesek de olur. Üst kata çıkalım. Arka taraftaki odalar öyle serin ki...»

«Biraz piâki ye.»

«Tatlının üstüne mi? Ver. Biraz pilâki yiyeyim bari. Yanağından öpebilir miyim? Bir kezcik...»

«Çenenden yağ akıyor.»

«Yağ değil o.»

«Ya ne? Ağzının suyu mu?»

«Bana işkence etmek hoşuna mı gidiyor?»

«Öyleyse neden ayak diriyorsun? Neden peki demiyorsun? Eğer peki demeyeceksen neden kesin bir hayır demiyorsun da beni çevrende pervane ediyorsun?»

«Hayır demiyor muyum? Diyorum ya. Günde on kez, yüz kez diyorum. Senin bu istediğin olacak iş değil. Hayır, hayır, ve hayır!»

«Gördün mü? Sen hep böylesin. Kesin konuşmuyorsun. Çevrende dolaşmam hoşuna gidiyor.»

«Ben senin gibi deli adam görmedim.»

«Beni sen deli ettin. Kalçan tozlanmış. Çırpabilir miyim?»

Bu böyle sürüp gitti işte. Gündüzleri mutfaktan çıkmıyordu Yozyürek. Kardeşleri ve babası ancak akşamları görüyorlardı onu. O zaman da Yozyürek'in çenesi konuşmak ve yemekten öylesine yorulmuş oluyor ki, tek söz edemiyordu. Azgın bir boğa gibi olmuştu Yozyürek. Yedikçe azıyor, azdıkça daha çok yiyordu.

Üçüncü ayın ortalarına doğru Yozyürek'e alıcı bir gözle baktı aşçı kadın ve yüzünü buruşturdu. «Şimdi,» dedi. «Sana bir soru soracağım. Önce iyice bir bak bana.»

«Sana bakmak mı? Gözlerimi senden ayırdığım yok.»

«Güzel bir kadın mıyım?»

«Senden güzelini görmedim.»

«Bunlara karnım tok. Neyse... Bir de kendine bak. Birbirimize uygun muyuz sence?»

«Uygunuz elbet. Tüm kadınlar biter bana.»

«En son ne zaman bir kadının gözü ilişki sana? Öyle sanıyorum ki, yakında mutfağın kapısından geçemez olacaksın.»

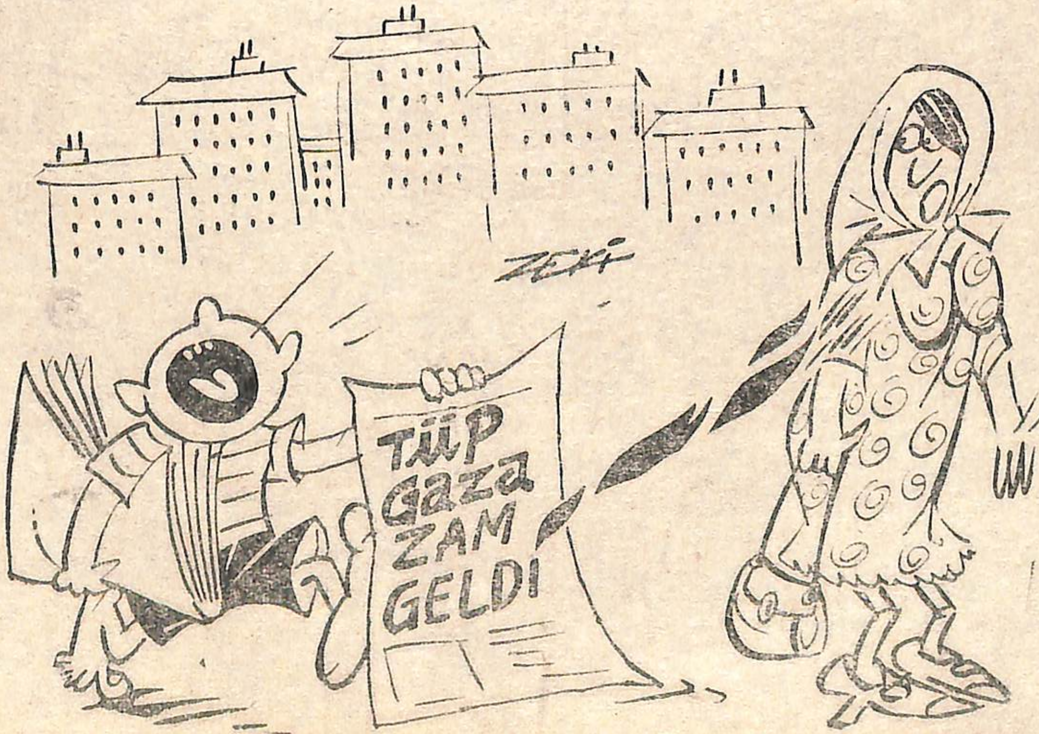
İşte o zaman aylardan beri ilk kez kendini yukarıdan aşağı süzdü Yozyürek. Başından aşağı buzlu sular döküldü. Mutfakta geçirdiği zaman, top gibi yapmıştı onu. En az ikiyüz kilo gelirdi. Göbeği, aşçı kadını götürmeyi düşündüğü dağlar kadardı.

Yozyürek utançla çıktı mutfaktan. Odasına kapandı. Dışarı hiç çıkmamaya başladı. Yemeklerini bile yalnız başına yiyordu artık.

Sulhi DÖLEK

Yozyürek'ten Yozlamalar:

«Erkeğin kalbine giden yolun midesinden geçtiği hakkındaki deyiş her zaman gerçek değildir. Bazan bunun tersi olur.»

— Ah Sülü!... Yaktın bizi!...

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

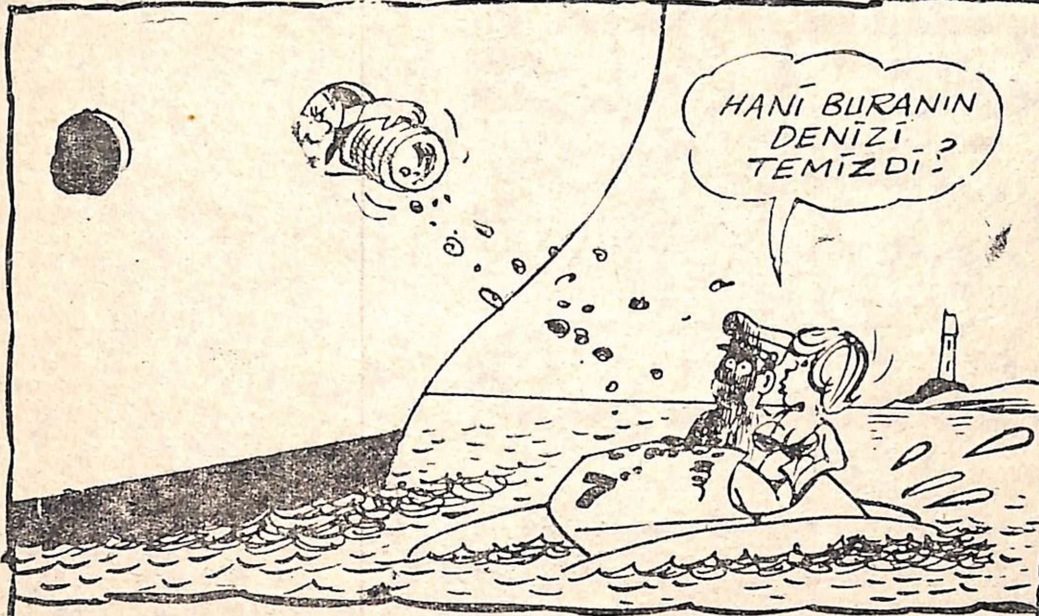
Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira. Fiyatı : 250 kuruş,

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50 TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

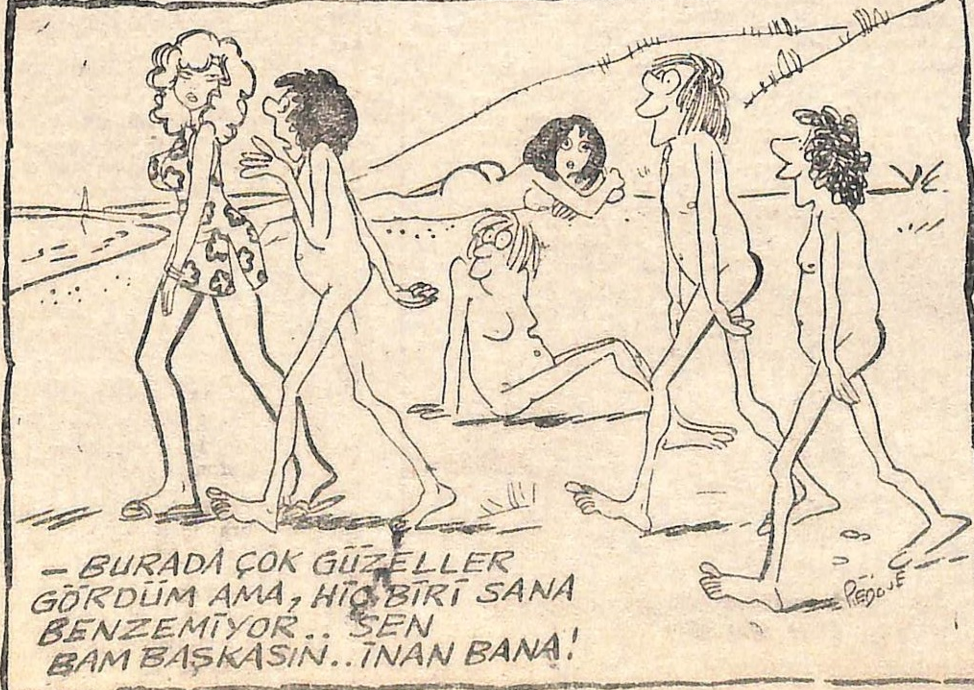
Dünya Karikatürleri

Yaz Getirdikleri

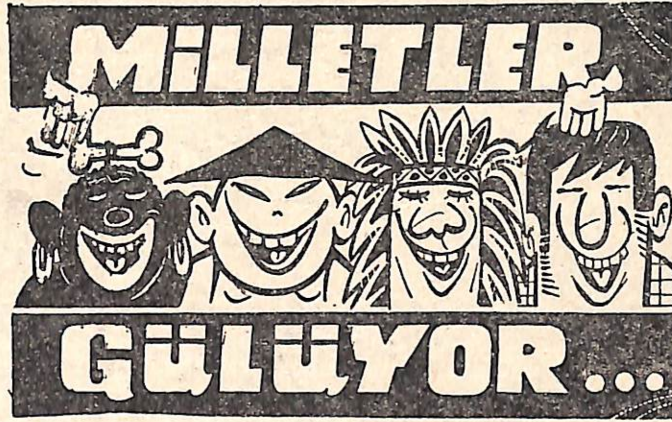

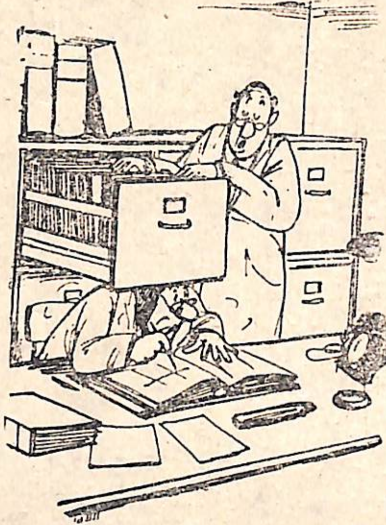

— Birkaç saniye daha sabret, 1051 numaralı dosyayı bulamadım hâlâ!...

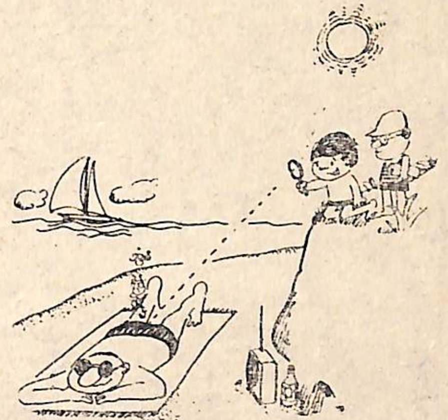
GAF

Yeni tanışan çift parkta dolaşıyorlardı. Tenha bir yerde sarılıp öpüştüler. Delikanlı:

— Size sarılınca kendimi çok daha iyi hissettim, dedi.

Kız gururla karşılık verdi:

— Bütün erkek arkadaşlarım böyle söylerler.

— İşte burası plâjın en güzel köşesi... Birazdan biz otururuz!...

KÖTÜ OYUN

Yolda, bir adam, avare avare dolaşan küçük bir çocuğa şefkatle:

— Çok sevimli bir çocuksun. söyle bakayım adın ne senin?

— Paul.

— Baban ne iş yapıyor?

— Babam yok benim.

— Yaa, vah vah. Peki ya annen?

— Benim annem de yok efendim...

— İşte bu garip. Hem annen yok, hem de baban. Peki ama sen nasıl dünyaya geldin?

Çocuk sıkıntıyla başını salladı!

— Sormayın, bir adamın halama oynadığı kötü bir oyundan...

TENEFFÜS!

Öğretmen teneffüste okulun bahçesinde geziniyordu. Küçük bir kız çocuğunun bir köşeye büzülerek iki eliyle karnını tutmakta olduğunu görünce:

— Neyin var çocuğum? diye sordu.

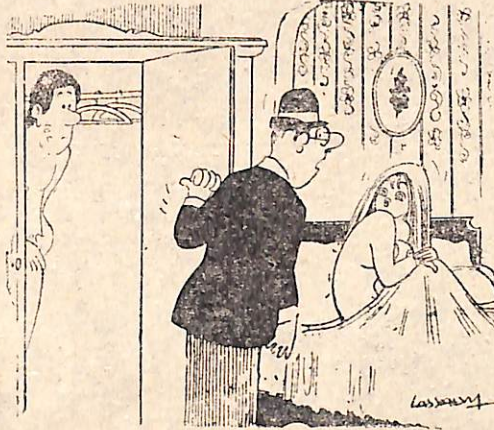
Çocuk cevap verdi:

— Karnım ağrıyor efendim,

— Niçin tuvalete gitmiyorsun?

Çocuk hayretle:

— Nee! Şimdi, teneffüstemi gideceğim yani!... diye mırıldandı.

— Karıcığım, biliyormusun, dün satın aldığımmız dolabın içinde bir adam varmış!...

YAŞAMA MESELESİ

Bir İngiliz hapisanesinde bir mahkûm, cellada:

— Böyle bir mesleğe girdiğiniz için utanmıyor musunuz? diye sordu.

Cellad, omuzlarını kaldırarak:

— Herkesin yaşaması lâzım, dedi.

GECE KURSLARI

İki arkadaş arasında:

— Bu gece ufak bir parti çevirelim mi?.

— Hayır olmaz, artık oyun oynamıyacağım. Zaten çok vakit kaybettim.

— Halâ gece kurslarına devam ediyormusun?

— Eskisinden çok. Nerede kurs bulduysam oraya kayd oldum.

— Bir hayli bilgili olmuşsundur...

— Hemde nasıl! Bir sürü şey öğrendim.

— Örneğin, bir örnek ver bana bildiğin şeyler hakkında.

— Örneğin. Gütenberg. Biliyormusun Gütenberg kimdir?

— Hayır.

— Gütenber, matbaayı keşfeden adamdır. Ya Pigal? Onu biliyormusun?

— Evet, Pigal meydanını biliyorum.

— Canım ben sana meydandan bahsetmiyorum. Kimdir Pigal?

— Bilmiyorum.

— Bir heykeltraş.

— Peki, sen mademki bu kadar bilgilisin, bende sana birini soracağım: Leroy kimdir.

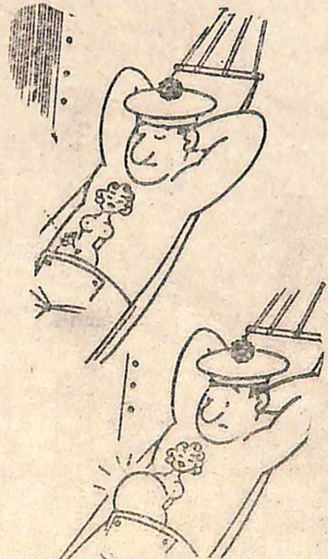
— Leroy, mu? Bilmiyorum. Neyi icad etmiştir bu zat?..

— Orasını bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa oda sen her gece kurslara gittiğinde gizlice, karınla buluşmasıdır!..

YAMYAMIN HASTALIĞI

Kabilenin sihirbazı midesinden rahatsız olan yamyamı tedavi etmişti. Ona:

— Artık önüne gelen herkesi yiyebilirsin, dedi.

Yazısız

PAKET

Çok hasis bir adamdı. O gün dükkândan bir çanta satın almıştı.

— Paket yapayım mı? diye satıcı sordu.

— Lüzumu yok, dedi. Kâğıt ile ipi çantanın içine koyun ben evde paket yaparım....

MÜKÂFAT

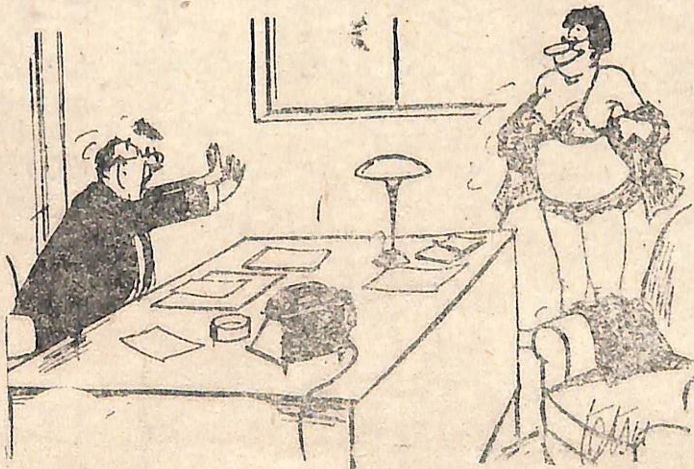
Erkek karısına sordu:

— Kapıdaki dilenciye bir şey verdinmi?

— Bir tabak omletle bir lira verdim,

— Tabii yedi.

— Öyleyse lirayı hakketmiş..

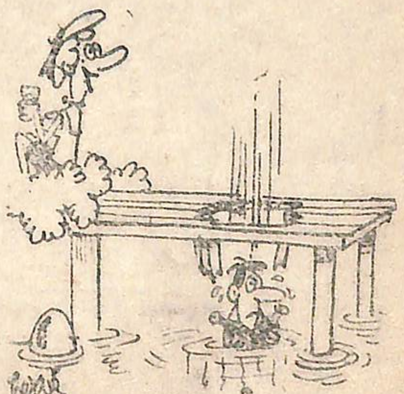
— Hayır, hayır, sakın soyunmayınız!. Ne kadar zam istiyorsunuz aylığınıza?...

SONRADAN GÖRME

Ünlü Fransız kadın yazar madam de Stael bir baloda sonradan görme kibarlık taslıyan zenginlerden biriyle dans ediyordu. Bir aralık sonradan görme zengin sordu:

— Eldiven giymedinizmi madam?

— Hayır mösyö bu gün eldiven giymedim, dedi ünlü yazar. Ama farketmez, dansım bittikten sonra ellerimi yıkarım.

— Şarabı soğutmak için suya koydun mu?...

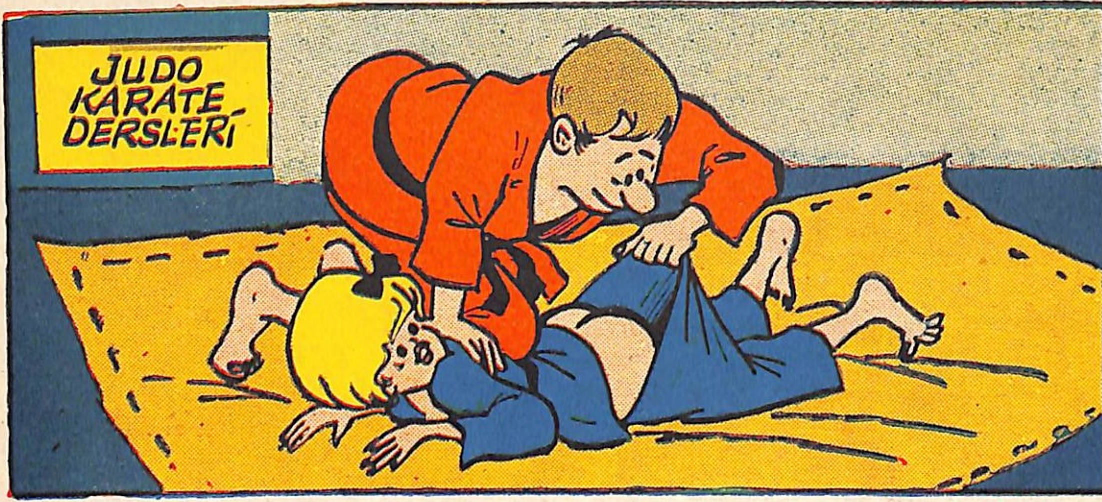
Sizin için de bir Beymen var.

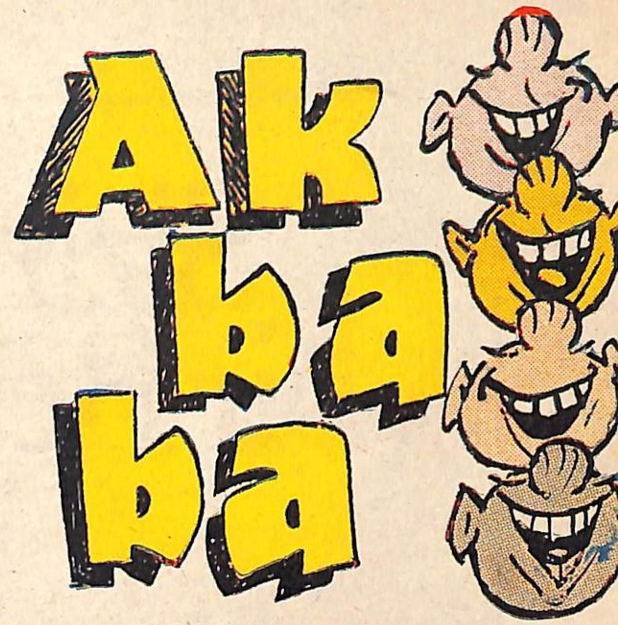
Her zevke, her ölçüye göre
bir Beymen vardır.
Beymen'de renkler ve çeşitler
saymakla bitmez.
Beymen'leri bir görün.
Dilediğinizi seçin.
Üstünüzde deneyin.
Ve gardrobunuzu
Beymen'le yenileyin.

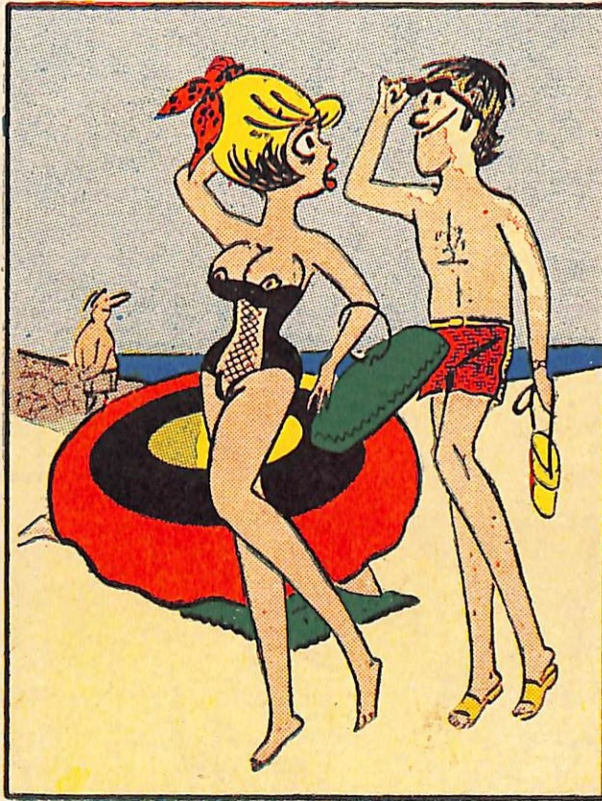

"Seçkinlerin giyimi"

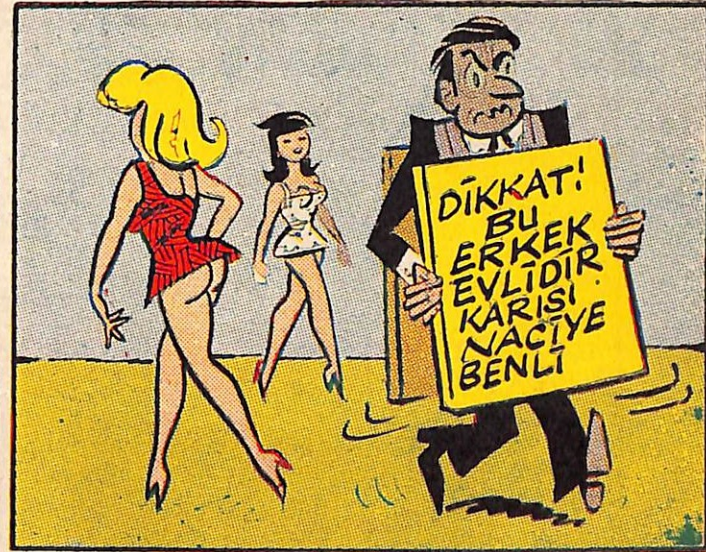

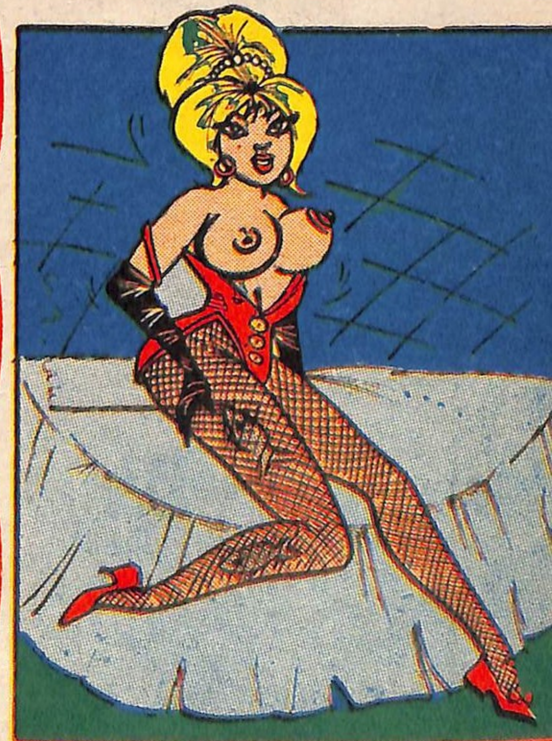

- GEL! EY, DENİZİN NAZLI KIZI BENİ HARAP ET!...
- KAÇ KIZA BU LÂFI SÖYLEDİN BİR KEZ HESAP ET!

- BALIKÇININ DOSTU OLDUĞUMU NASIL BİLDİNİZ ?